

ELS MEUS 100 TOPÒNIMS GIRONINS

ANDREU ÚBEDA SUBIAS
TUTOR: FÈLIX BRUGUERA LIGERO
Bell-lloc del Pla
7 de novembre de 2018

Índex

1. INTRODUCCIÓ	4
2. HIPÒTESIS INICIALS I OBJECTIUS	6
3. METODOLOGIA	7
4. LOCALITZACIÓ I HISTÒRIA	8
4.1 Localització	8
4.2 Història	8
5. ONOMÀSTICA: LA TOPONÍMIA A CATALUNYA	10
6. LLISTA I ESTUDI DELS NOMS	11
7. CONCLUSIONS	67
8. BIBLIOGRAFIA	70
9. WEBGRAFIA	71
10. ANNEX. Els carrers de Girona	75

1.INTRODUCCIÓ

El treball de recerca titulat *Els meus 100 topònims gironins* vol ser l'estudi d'un recull de cent noms de lloc de la ciutat de Girona i el seu entorn, analitzant d'on provenen, quin és el seu origen etimològic, el seu possible significat i com aquests es pronuncien amb accent gironí.

Per realitzar-lo em basaré en l'àmbit d'estudi que es coneix lingüísticament com a toponímia, un àmbit que forma part de l'anomenada Onomàstica que com va definir Enric Moreu-Rey (1982, p.7) és “ *la ciència que té per objecte l'estudi dels noms propis*”.¹

La causa o motivació que m'ha portat a desenvolupar aquesta investigació, és el fet que essent jo de la ciutat de Girona, vull tenir un ampli coneixement d'aquest territori i per tant, en aquesta ocasió, m'he preocupat d'entendre i esbrinar l'entorn en el qual visc des d'una perspectiva tan propera als habitants com és la dels noms propis de lloc, de vegades molt clars i evidents però d'altres prou foscos i opacs. L'origen etimològic dels noms que em rodegen i el seu significat que tenen ja sigui per l'entorn en què es troben o la particularitat que tenen si no és que, com passa sovint, ha canviat la realitat que en va originar el topònim.

Arran de diferents xerrades amb el Dr. Fèlix Bruguera, autor d'un estudi onomàstic titulat *Onomàstica Osonenca*, fruit de la seva tesi doctoral, i tutor de la meua investigació, em va engrescar i desvetllar l'interès per tirar endavant aquest projecte per així saber en quin espai cultural i toponímic em trobo.

El recull del voltant dels cent topònims, en concret cent dotze noms, vol ser l'estudi particular de cada un dels noms de lloc de la capital gironina i el seu entorn. Els recollits, molts han estat agafats d'una cartografia de tota la ciutat amb tots els barris i zones, escollint així els que més m'han cridat la atenció degut a l'interès que m'han desvetllat ja sigui per la no coneixença d'aquests, la raresa del seu nom o per la forma que presenten.

Finalment, també he escollit noms de lloc del voltant de Girona ja siguin noms de veïnats com es l'exemple de Quart o d'altres més ambigus i perduts en la memòria de bona part de la població.

¹ Moreu-Rey, Enric. 1982. *Els nostres noms de lloc*. Mallorca : Editorial Moll, 1982.

També es realitzarà un recull de tots els noms dels carrers de la ciutat de Girona, ordenats segons el seu origen semàntic, segons si provenen d'un antropònim (d'un nom de persona), geogràfics, hagiòtopònims, hidrònims...

Un treball toponímic que presenta les característiques del present, creiem que es justifica el recull de noms ja que avui en dia, potser pel ritme de vida actual o per la manca de coneixença de forces topònims gironins, molts noms de lloc estan caient en desús i com bé es pot intuir, si aquests no queden recollits per escrit, molts d'ells es perdran en la memòria del temps.

Pensem que, a partir de les consideracions presentades, queda plenament justificada la realització toponímica que us presentem.

2. HIPÒTESIS INICIALS I OBJECTIUS

La qüestió inicial (general) a partir de la qual es desenvoluparan els objectius del present treball de recerca, podria ser la següent:

“ La toponímia gironina, d'on prové i quin significat té un centenar de noms de lloc gironins i el seu entorn?”.

A partir d'aquesta pregunta inicial, ens podem plantejar diverses hipòtesis de treball, algunes de les quals podrien ser:

- 1) Molts noms de lloc gironins es relacionen amb l'antroponímia, és a dir, amb noms propis de persona.
- 2) La toponímia gironina ens mostra particularitats a l'entorn de la forma.
- 3) La pronúncia dels topònims no varia en relació al que és propi del català central.
- 4) Forces topònims gironins provenen de la veu del poble, és a dir, són d'origen popular.

A partir d'aquesta qüestió i hipòtesis inicials, els objectius de l'estudi, es relacionen amb tots els aspectes que hem assenyalat a la introducció: recollir i estudiar alguns noms de lloc, en concret un total de 100, amb l'objectiu, si és possible, d'esbrinar-ne l'origen i el seu possible significat. Així mateix, volem constatar-ne la seva pervivència a nivell col·loquial i oficial, esperant que no es perdin en la memòria del temps.

Altres hipòtesis secundàries són la recerca de la pronúncia referida als diferents noms, amb accent gironí mitjançant la seva transcripció fonètica. Finalment, per cloure la recerca, hi adjuntarem un annex en el qual es farà un recull de tots els noms de carrers de la ciutat de Girona i els ordenarem segons la seva cronologia i segons el camp semàntic dins el qual es poden anotar (noms de lloc, persona, construccions, oficis...).

3. METODOLOGIA

La primera feina que desenvoluparem serà la de realitzar la tria dels topònims a estudiar, barrejant-n'hi de més populars i més desconeguts. Ho realitzarem partint de cartografia de Girona i el seu entorn.

Tot seguit, consultarem a diversos gironins i gironines si els coneixen i, si és el cas, com els pronuncien, per tenir coneixement de la pronúncia i poder-hi afegir la seva transcripció fonètica.

Posteriorment farem la recerca del sentit i/o possible etimologia dels noms de lloc recollits basant-me en les obres i autors de referència de l'onomàstica catalana, tant de reculls com d'obres lexicogràfiques (diccionaris de caràcter etimològic i/o general) com ara Enric Moreu-Rey, Antoni Maria Alcover, Joan Coromines, etc, les obres dels quals es poden trobar esmentades a la bibliografia final.

A més a més quan sigui el cas, també m'ajudaré de les xarxes, és a dir, de la recerca a internet per constatar si se m'aclareixen possibles dubtes. També en recollirem l'adreça a l'apartat de webgrafia. (Viquipèdia., 2017)

Finalment, situarem els topònims en un mapa i realitzarem un annex amb els noms de carrers de Girona, com a mostra de toponímia urbana, agrupats pel seu sentit semàntic. (noms geogràfics, noms de persona...)

4. LOCALITZACIÓ I HISTÒRIA²

4.1 Localització

Ens centrarem en la ciutat de Girona i el seu entorn, una ciutat situada al nord-est de la península Ibèrica i de Catalunya, capital de la província de Girona i de la comarca del Gironès.

Amb 99.000 habitants la ciutat de Girona es situa amb unes coordenades de 41.9842 de latitud 2.8239 de longitud. Es troba a 74 metres per sobre del nivell del mar i es creuada per quatre rius: el Ter, l'Onyar, Güell i el Galligants.

Figura 1: situació de Girona a Catalunya.³

4.2 Història

Com be sabem, el topònim Girona ha evolucionat de l'antiga *Gerunda* romana, etimologia de la qual encara no s'ha aclarit. Podríem pensar que la ciutat fou fundada pels romans i s'hi té una part de raó. Tanmateix, els primers pobladors del pla de Girona varen ser els ibers de la tribu dels indigets, els quals foren conquerits pels romans en el segle I

² La informació d'aquest capítol ha estat extreta bàsicament de (Viquipèdia)

³ <https://www.google.com/maps/place/Girona/>

aC, aquests no es situaven on actualment s'ubica la ciutat, sinó als punts més elevats que envolten i enclouen el pla de Girona, com per exemple l'actual Sant Julià de Ramis.

Fou entre els anys 82-72 aC, en el si de les guerres de Sertori, el 77 aC, quan Pompeu ordenà aixecar un oppidum (plaça forta emmurallada) sobre la via Heraclea, la futura via Augusta en defensa del sediciós Sertori, qui s'havia aixecat en armes a la Hispània romana de Sul·la.

Figura 2: Plànol de Gerunda entre el segle II i el segle VIII⁴

Fou aleshores, que per les necessitats militars, els ocupants romans formaren la originària Gerunda, la qual és nodrí dels habitants de Sant Julià de Ramis després que foren obligats a traslladar-se a l'oppidum gironí.

Per tant, la ciutat romana de Girona s'erigí com a baluard defensiu de l'entrada de la via Augusta a Hispània i aquesta, esdevingué un dels centres més importants de tota la regió.

⁴ <https://ca.wikipedia.org/wiki/Girona>

5. ONOMÀSTICA: LA TOPONÍMIA A CATALUNYA

Per realitzar el treball de recerca, em basaré en la ciència onomàstica, la qual com descriu el Dr. Enric Moreu Rey:

*“És la ciència que té per objecte l'estudi dels noms propis. Tant si es tracta de noms de persones (cognoms, renoms, hipocorístics : camp de l'Antroponímia), com si es tracta dels noms de lloc (Toponímia), com de tot nom propi: d'animals, objectes variats més o menys personalitzats (campanes, vaixells, vehicles), festes, obres literàries o artístiques, etc.; o de l'estatut del nom propi en si mateix, d'un punt de vista gramatical mes també filosòfic i sociolingüístic.”*⁵

Els estudis toponímics a casa nostra, daten de finals del segle XIX amb els primers estudis de Josep Balari Jovany (1844-1904) sobretot amb la seva obra *Orígenes històrics de Catalunya* de l'any 1899.

Posteriorment, han anat apareixent altres estudiosos entre els quals destaquen Joan Coromines (1905-1997) amb la seva famosa obra *Onomasticon Cataloniae*. També d'altres de molt coneguts com Antoni Maria Alcover (1862-1932) i Francesc de Borja Moll (1903-1991) (*Diccionari català-valencià-balear*). També cal destacar el Dr. Enric Moreu-Rey (1917-1992) amb l'obra titulada *Els nostres noms de lloc*.

A més a més, existeixen entitats o institucions que tenen cura de l'estudi, normativització i publicació d'articles o reculls d'onomàstica com és l'Oficina d'Onomàstica dependent de la Secció Filològica de l'IEC, que té com a actualment té com a capdavant el senyor Joan Anton Rabella i anteriorment Josep Moran Ocerinjáuregui que conjuntament amb l'Institut Cartogràfic de Catalunya publicaren el *Nomenclàtor oficial de toponímia major de Catalunya* durant els anys 2003, en primera edició, i 2009., de forma revisada.

A l'àmbit de tot el domini lingüístic de la llengua catalana, també existeix la Societat d'Onomàstica, fundada el 1973 per Enric Moreu-Rey, que posteriorment fou presidida per Albert Manent i Josep Maria Albaigés i, actualment, per Joan Tort.

⁵ Moreu-Rey, Enric. 1982. *Els nostres noms de lloc*. Mallorca : Editorial Moll, 1982.

6. LLISTA I ESTUDI DELS NOMS⁶

El primer nom que analitzarem i trobarem el seu origen i significat, serà el nom de la ciutat de Girona.

Girona [zi'ronə]

Com bé s'ha esmentat abans, l'origen del nom de Girona és un misteri, ja que la denominació donada pels romans amb el nom de *Gerunda* no explica d'on prové el seu origen etimològic.

Una possibilitat de l'origen etimològic de Girona i el seu significat, seria que les arrels precedents varen ser adoptades per les llengües cèltiques i haurien esdevingut “gar” : Garona, Gramós (antic: “*Garamós*”). Apel·latiu de Garriga i la seva família; i potser “ger” i “gir” en íber: Ger, Girona, antic “*Gerunda*”...

Més dubtosament també se li podria afegir la derivació probablement cèltica: “gab”, adoptada pels íbers i que ha donat el “gava” pirinenc, que vol dir torrent (riu rocos, entre roques). Tal com esmenta Joan Coromines “*faltaria demostrar si no constituïa aquí també un apel·latiu local primitiu*”⁷.

Tot i les diferents recerques que s'han realitzat sobre el topònim de Girona, com bé s'ha esmentat abans, ninguna s'ha donat del tot vàlida ja que el seu origen incert i ambigu.

Alemanys, jardins dels [ʒəɾ'ðinzðəlzələ'maɾɪs]

Els jardins dels Alemanys són situats a la ciutat de Girona, en el barri vell o també anomenat Call. És un dels indrets més turístics i captivadors per la seva bellesa i ubicació dins del casc antic.

⁶ Totes les imatges d'aquesta part són de realització pròpia.

⁷ **Coromines, Joan. 1995.** *Onomasticon Cataloniae*. Barcelona : Curial Edicions Catalanes, 1995.

El seu nom és degut a la construcció de les diverses casernes que tingueren lloc en la Guerra del Francès a causa dels diferents enfrontaments amb França del segle XVII, amb la finalitat d'allotjar soldats estrangers encarregats de defensar la ciutat de les incursions franceses.

En aquesta, avui en dia es troben els coneguts jardins dels Alemanys, nom donat perquè acollí en el seu interior una guarnició de soldats centroeuropeus.

Alferes Huarte, pont de l' [‘pondəlal’fereθ’warte]

El pont de l’alferes Huarte és un dels ponts peatonals que travessen el riu Onyar pel seu pas per la ciutat. Situat al costat del mercat del lleó, el pont de l’alferes Huarte té una història desconeguda per molts gironins.

El seu origen etimològic no es troba en una construcció feixista d’època franquista com és l’opinió de molts gironins, el topònim com podem intuir fàcilment si que prové de l’alferes Huarte, dedicat pels esdeveniments que van passar durant les inundacions que va patir la ciutat de Girona en l’any 1940.

La història explica el forts aiguats que varen tenir lloc el 1940, com la gent fou atrapada en les zones inundades entre el Ter i el Güell, els quals necessitaven socors ràpidament.

A continuació, la guarnició militar de Girona va haver d’intervenir, el qual Hermógenes Huarte era l’alferes provisional i cap del rescat de les persones atrapades, però ell no va aconseguir sortir en vida. Com cita el periòdic *El Pirineo*, “*Fuerzas de la tercera Compañía del Batallón de trabajadores núm. 69, con la colaboración de elementos de la Falange, dirigidos por el Alférez Jefe de la mencionada Compañía, don Hermógenes Huarte Gorría lograron tender una pasarela en substitución de la parte hundida, y por ella salvaron a un gran número de personas.*”⁸

⁸ **19 octubre 1940.** La tragedia de ayer. *El Pirineo*. 19 octubre 1940.

L'alferes, en el rescat d'aquestes va perdre la vida i el seu cos mai va ser trobat. La ciutat, en agraïment de les seves accions, dedicà el nou pont construït sobre l'Onyar en substitució del pont de fusta endut per la inundació a l'heroi que va salvar les incomptables vides gironines.

Àligues, les [ləz'aliγəs]

Les Àligues o també anomenat edifici de Les Àligues, és un edifici de l'any 1561 situat a la plaça de Sant Domènec, Girona.

En el seu origen, la seva utilitat era la de impartir classes de vocació eclesiàstica i també funcionava com a universitat. El seu màxim moment fou en segle XVII, tanmateix, la universitat va ser suprimida pel *Decret de Nova Planta* per ordre del rei Felip V i la vila acadèmica es col·lapsà al haver de compartir l'edifici amb els militars i finalment, l'any 1717 es tancà la universitat i l'exèrcit l'usà com a garjola fins el 1790. Després de la *Guerra Civil Espanyola* fou emprat altre cop pels militars.

Finalment, l'edifici fou rehabilitat l'any 1993 pels arquitectes Josep Fuses i Joan M. Viader i ha esdevingut la seu del rectorat de la universitat de Girona. Actualment, de l'antic edifici només es conserven algunes parets i la façana, una de les poques construccions renaixentistes conservades encara avui en dia a Girona.

L'origen etimològic del topònim és degut a l'àliga bicèfala situada a la porta adovellada que dona accés a l'interior de l'edifici, que procedeix de l'àguila bicèfala hitita, en el frontó renaixentista que simbolitza l'escut reial de la dinastia reial dels Àustries, junt amb dos àngels que aguanten l'escut de la ciutat.

Álvarez de Castro, plaça [ˈplasəˈalb̺areθðeˈkastro]

Nom encara recordat de l'actual plaça Independència dedicat al governador militar de Girona durant el setge de 1809 en la guerra del francès. Álvarez és considerat com un dels gran defensors de la ciutat durant el tercer i darrer setge de la ciutat protagonitzada pels francesos. Aquest, estava al capdavant d'una ciutat mal preparada, amb unes defenses envellides i de pocs homes per defensar-la. Tot i així, aconseguí resistir durant set mesos i prohibí qualsevol intent de capitulació.

Tanmateix, a començaments de mes de desembre, el governador emmalaltí i la resistència gironina cedí sota el comandament del militar Julián de Bolívar.

Álvarez i la resta de militars, foren empresonats i morí el 22 de gener de 1810, empresonat al castell de Sant Ferran suposadament a causa de la seva malaltia.

Independència, plaça (p. 23).

Àngel, jardí de l' [ʒərˈðiðəˈlaŋʒəl]

El jardí de l'Àngel és un jardí situat al centre de la ciutat de Girona, al costat del monestir de Sant Pere de Galligants. Tanmateix de la seva espectacular bellesa, és un indret bastant desconegut de Girona a causa de la seva dificultat de trobar-lo, ja que per arribar-hi has de passar per molts carrerons de la ciutat.

L'origen etimològic i el significat del topònim és degut a l'escultura d'un àngel creat per Josep Tarrés i Fontan, en la part alta del jardí. Aleshores, podem parlar d'un hagiotopònim.

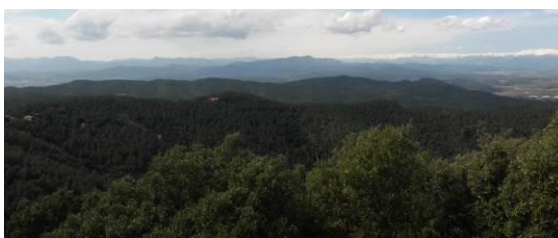

Àngels, santuari els [əls'anjəls]

El santuari del la Mare de Déu dels Àngels, és situat al cim del Puig Alt del massís de les Gavarres, en el terme municipal de Sant Martí Vell, santuari el qual es venera el culte a la Mare de Déu dels Àngels.

La seva tradició indica que el santuari es va fer en l'any 1409, la troballa tingué lloc perquè durant diversos dissabtes cap al vespre, els veïns veïen unes llums misterioses al cim del Puig Alt, on a dia d'avui es troba el temple. Un dia van decidir anar a veure que passava i van entreveure enmig de les ruïnes d'una capella, una tela amb una imatge pintada de la Mare de Déu amb el nen Jesús en braços i un àngel a cada costat. Juntament amb aquest teixit, també trobaren una petita escultura de la Mare de Déu.

Per tant, podem percebre que el topònim té influència de la religió cristiana i una llista llarga de topònims relacionats amb la religió, que segons indica Moreu-Rey *“quasi no necessiten explicacions, ja que en aquest cas, el nom de l'edifici o monument religiós evoca una devoció popular, local o universal.”*⁹

Apòstols, plaça dels [ˈplasəðəlsəˈpostuls]

La plaça dels Apòstols és situada a la banda sud de la catedral de Girona. Anteriorment, hi havien els habitatges del clergat capitular i un cementiri, però a la primera meitat del segle XVI, el Capítol decidí enderrocar les antigues estructures i en el seu lloc, ubicar l'actual plaça damunt una cisterna que presenta una font presidida per la Mare de Déu de la Pera.

⁹ Moreu-Rey, Enric. 1982. *Els nostres noms de lloc*. Mallorca : Editorial Moll, 1982.

L'origen etimològic del topònim prové per la localització de la plaça, és situada a l'entrada de la porta dels Apòstols de la catedral, la qual va començar tenint els dotze apòstols, sis a cada costat de la porta.

Aurora, pont de l' [ˈpɔndələwˈrɔrə]

El pont de l'Aurora és el pont més nou, llarg i alt de Girona. Situat entre els barris de Pedret i Pont Major, fou acabat i posat en funcionament el 31 de març de 2015, després de diversos anys de construcció.

L'origen etimològic del topònim no prové d'un antropònim, prové del nom de lloc on s'ha construït, ja que situat entre els límits del barris de Pedret i Pont Major, és construït sobre una antiga fàbrica anomenada *Paper l'Aurora*¹⁰, la qual fabricà bateries i durant la guerra fabricà material bèl·lic auxiliar per al bàndol republicà.

Avellaneda, l' [əβələˈnɛðə]

Situat als afores de la ciutat de Girona, el nom és degut al qual correspon l'origen etimològic i el significat del topònim és fruit del de la certa importància que el fruit dels arbusts dels quals és apte pel consum. En aquest cas, de l'avellaner, amb un fort seguici, ben normal, de noms de lloc a totes les comarques on el cultiu n'és implantat i on creix salvatge. Per tant, es tracta d'un fitotopònim¹¹.

¹⁰ Pallàs, Joan. 2015. El Pont de l'Aurora. *Diari de Girona*. 7 / Abril / 2015, p. 42-44.

¹¹Fitotopònim fa referència als topònims que deriven dels vegetals.

Bescanó [bəskə'no]

Bescanó és un poble situat a la dreta del Ter a 7 quilòmetres a l'oest de Girona.

El seu nom surt citat ja en l'any 1051-58 com a *Bescanon* (BABL III, 329) ; 1362 *Bachanone* (redempció del bovatge, Alsius).

Totes les dades medievals escriuen *Basc-* amb a igual que *Bàscara*, un nom pre-romà i relacionat amb *Bascàneu*. Sobretot salta la vista que és inseparable del poc conegut Bascàneu o *Bascano*, una vall muntanyenca de l'extrem nord-est del Lluçanès, tan poc conegut que Candi, en publicar un important doc. de 1924, trobat en els seus escorcolls vigatans, el confon amb *Bescanó*.

L'accentuació de *Bescanó* es tracta d'una pronúncia contracta com la que sofreixen els mots i els noms en *eu* àton.¹²

D'altra banda és clar que hi ha d'haver un fort nexa etimològic entre *Bascàneu* i *Bescanó*, ja que tots dos estan situats a la dreta del riu Ter. *Bascàneu* tenim una clara explicació ja que el lligam *aneu* significa "la vall dels avajons". *Bascàneu* és una vall escarpada i també és nota amb *Bescanó* ja que està rodejat per un semicercle de serrats i pel que fa el segon component "avajons" com bé hem esmentat abans avajons no n'hi ha pròpiament en aquests llocs, però si a la vall de *Bescàneu* i bé podrem admetre que en aquest altre medi ecològic el nom de la planteta pirinenca es vagi aplicar a fruitetes semblant i fins i tot al bosc de Bescanó. I aquí el dubte no tant per la planta, sinó perquè *-anon* ja no coincideix amb *-ànab*.

Arriscant-se més hi ha encara altres topònims més o menys anàlegs com *Biscanyiu* que és un pda. Del muntanyenc te. pallarès de Viu de Llevata (XIX, 179.19) i a l'alt Comenge hi ha el poblet de *Biscanós*.

¹² **Coromines, Joan. 1995. *Onomasticon Cataloniae*. Barcelona : Curial Edicions Catalanes, 1995.**

Bisbe, font del [lə'fondəl'βizβə]

La font del Bisbe és una font de Girona situada en el riu Galligants, al costat del pont medieval i és considerada la font més coneguda de la vall de Sant Daniel.

La font és ornamentada amb un cap que representa un felí, encastat sobre unes grans plaques de pedra.

L'origen etimològic del topònim, la possibilitat més segura fou per la intervenció d'un prelat, un bisbe, durant la seva construcció o reforma.

Bisbe, pont de la font [ˈpondələ'fondəl'βizβə]

Així com la font d'en Pericot, la font del Bisbe és també un pont de vianants situat curs avall del riu Galligants, en la vall de Sant Daniel.

És l'únic pont medieval que resta encara avui en dia a Girona, i el més antic de tots els que es situen sobre el Galligants. De data inexacta, es creu que podria tractar de la primera via romana d'accés a la Vall.

L'origen etimològic del seu nom prové de l'anomenada font del Bisbe, topònim que hem realitzat anteriorment, del qual n'ha adoptat el nom, com també ha passat amb el pont d'en Pericot.

Botxes, plaça de les [ˈplasəðələz'βotʃəs]

La plaça de les Botxes o també anomenat vulgarment plaça de la Petanca és una plaça situada en el parc de la Devesa.

L'origen etimològic del seu nom és sinònim d'un esport similar a la petanca, l'esport de les botxes. Consisteix en el llançament d'unes boles de cuir amb l'objectiu que s'apropin el més possible a la bola de color blanc que hi ha situada a uns metres de distància. El seu origen és incert, probablement de l'antiga Grècia.

Batejada amb aquest nom per l'ús ludicoesportiu que se n'ha fet de la mateixa.

Call, el [əˈkaɫ]

El Call fou en el seu temps un barri Jueu i va ser des del punt de vista cultural una de les comunitats jueves més importants de tot l'occident.

Format per carrers estrets i patis interiors, el Call és un dels espais més emblemàtics i turístics de la capital, ja que és considerat un dels barris jueus més ben conservats d'Europa i una gran mostra de la influència que tingueren els jueus en la nostra ciutat. El barri actual només conserva part del traçat medieval.

L'origen del topònim es troba en la paraula hebrea de *Kahal*, paraula utilitzada per anomenar els diferents barris jueus i aquesta va evolucionar al català a *Call*.

Campdorà [kəmduˈra]

Campdorà és un poblet a l'esquerra del riu Ter, situat entre Celrà i Girona, pertanyent al municipi de Girona des de l'any 1975 amb una població d'uns 200 habitants.

El seu nom surt citat ja en l'any 922 *Campo Taurane* (Esp. Sagr. XLIII, 396), el 1019 *Campdorán* (Villan, Vi. Lit. XII, 30), 1148 *Campodaurano* (BABL IV, 184) i el 1359 *Campdora* i *Campderan* tots dos citats pels cens de Pere III.

En docs. dels masos de Vilallonga de Ter, dels quals dona extrets de Mn. J.Pascual de 1613 *terras de Campduran adjacents d'un camp al Planduran*; o de 1567 *lo camp de Pla Duran*, citat junt amb *Cortal de Pla Duran* i *Puig de Pla Duran*.

És natural admetre que aquest nom, com tants altres compostos toponímics es vagi formar amb un apel·latiu topogràfic més un NP i no és menys lògic que trobem per a aquest un epònim d'aquesta família.

També veiem que prové de *Campu Aderani*, concurrent amb *Campu De Aderan*, que tingué ja en la base germànica, una variant de *Adoran*, format amb components de les fecundes arrels *-Atha* i *-Hramn*, que generalment es redueix a *-Ran* o *-Ram*.

L'evolució fonètica partí de la doble construcció amb genitiu i amb *De*, una hapologia que conduïa llavors des de *Campdaderàn* a *Campderà(n)*. D'altra banda el genitiu podia conduir a *-dorà* o bé *Ad'ran*, que es va agafar *-auran* amb la vocalització de la *D*, normal en la nostra fonètica.

Can Garcia, turó de [tu'roðə'kaŋgər'siə]

Situat al peu de les Gavarres, al costat de Montjuïc i el Polvorí, el Turó de Can Garcia constitueix una de les zones més emblemàtiques de vistes panoràmiques de Girona, gràcies al mirador que s'hi troba obert al públic.

En quant a l'origen etimològic del topònim podem intuir que prové d'un antropònim, Garcia.

Can Gibert del Pla, barri de [ˈbariðə'kəŋzi'βeɾðəl'pla]

Can Gibert del Pla és una entitat de població situat a la ciutat de Girona, situat entre el municipi de Salt i el barri Gironí de Sant Narcís.

El significat del seu nom és degut a un antic mas que s'hi trobava, Can Gibert, junt amb del Pla, a causa de la seva localització, a la plana de la ciutat de Girona.

Can Ribes, muntanya de [muɲt'əɾəðə'kan'riβəs]

La muntanya de Can Ribes, és una muntanya situada a l'est de Canet d'Adri. El seu punt més elevat és de 267'9 metres.

L'origen etimològic del seu nom, prové del mas situat en la mateixa muntanya, el mas anomenat Can Ribes. Fou construït en el segle XVII, amb diferents cossos diferents èpoques, de planta baixa i un pis, i situada a la cantonada de la façana principal, sobresurt una peça que està coronada per una galeria d'arcs peraltats. La seva porta principal és semidovellada i de pedra, i en general les obertures de la casa són de pedra, llinda planera i de modillons. El mas de Can Ribes està inclòs a l'inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya.

Carlemany, plaça ['plasəkərɫə'maɲ]

Situat a l'eixample i entre el carrer Migdia i la carretera de Barcelona, la plaça Carlemany, és també un dels molts topònims gironins originats per la veu del poble, és a dir, d'origen popular, degut a la confluència de l'hotel Carlemany.

És també, com la plaça del Mercadal o la plaça dels cines, un topònim oficialment no documentat però amb més coneixença del seu nom que de l'oficial. El nom oficial de la plaça Carlemany, és la plaça Miquel Santaló.

Castanyes, plaça de les ['plasəðələskəs'taɲəs]

La plaça de les Castanyes és una plaça situada en el centre i barri vell de Girona.

L'origen etimològic del topònim, en aquest cas no prové d'un antropònim, sinó que el significat del seu nom, prové de fruits els quals són apte pel consum. En aquest cas, el nom ve originat per les castanyes, fruit del castanyer, molt típic en les festes del patró de la ciutat. Per tant, trobem que també ens trobem davant d'un fitotopònim.

Castellar, el [əˈkəstəˈla]

Veïnat de Quart, el topònim també té el seu origen en el llatí, que provindria del mot *Castellare*, el qual fa referència a un territori agregat a un castell.

Segons alguns autors, aquest castell apunta que vindria a ser el mateix del veïnat de Palol d'Onyar, és a dir, que el castell de Palol hauria constituït dos topònims del mateix municipi. Per un costat, l'esmentat Palol d'Onyar, per els dominis més immediats, i per l'altre, el Castellar, pels dominis més llunyans.

Caputxins [kəpuˈtʃins]

Caputxins és una entitat de població de la ciutat de Girona situada a l'est de la zona alta de la ciutat, prop de la torre de comunicacions coneguda com el Pirulí. Compta amb uns 200 habitants actualment.

El significat i l'origen del topònim, ve d'una llista llarga de topònims relacionats amb la religió. Són indrets que han pres nom de l'edifici o monument religiós important que els presidia.

Aquests, tal com esmenta Moreu-Rey: “*el seu nom pot evocar una fundació pietosa, una tradició (Santes Creus), un esdeveniment miraculós (El Miracle), una devoció popular, local o universal* ¹³.” També pot ser un orde religiós com és el cas dels Caputxins o un record evangèlic.

¹³ Moreu-Rey, Enric. 1982. *Els nostres noms de lloc*. Mallorca : Editorial Moll, 1982.

Cines, plaça dels [ˈplasəðəlsˈsinəs]

Es tracta d'un altre nom popular de la plaça Independència arran del fet que a la plaça hi havia els cinemes Albéniz, Coliseu i Gran Via. Tanmateix, actualment ja no s'hi troben, però encara s'hi té memòria d'aquest topònim d'origen popular. V. Independència, plaça.

Creueta, la [ləˈkrəˈwetə]

La creueta és una entitat de població d'uns 600 habitants dividida entre els municipis de Girona, uns 370 habitants, i el municipi de Quart, amb uns 230 habitants. Situat al sud de la ciutat de Girona i al nord del poble de Quart, a la riba esquerra del riu Onyar.

Es tracta d'un nucli de població de classe obrera immigrada d'ambdós municipis, tanmateix la Universitat de Girona actualment disposa del seu parc tecnològic en ella.

L'origen etimològic del topònim, no s'ha de confondre amb l'anomenat *Mirador de la Creueta* situat a Mallorca i probablement un dels llocs més turístics de l'illa de Mallorca. El significat del seu nom, prové de *Creu*, en el cas de *La Creueta*, un diminutiu de creu degut a la forma que presenta.

Cristians, puig dels [ˈpuɖʒðəlskristiˈans]

Amb una altitud de 385 metres, el puig dels Cristians antigament era anomenat la feixa d'en Puig. És situat al massís de les Gavarres, concretament a la zona axial del massís, a l'extrem sud-occidental de Santa Pellaia.

És un dels molts topònims de Santa Pellaia que han caigut en l'oblit i com hem esmentat abans prové de la *feixa d'en puig*¹⁴, actualment anomenat Puig dels Cristians fent referència a la religió, el puig dels cristians.

Dins el seu extens perímetre predomina la sureda i també hi podem trobar algunes peces de pineda i alzinar.

Cul de la Lleona, el [əˈkuldələləˈonə]

La lleona o el cul de la lleona és una escultura d'un lleó de pedra calcària del segle XII d'un voluminós relleu, d'unes grans urpes i amb el cap girat el qual està situat en el carrer de Calderers, en la plaça i als peus de l'església de Sant Fèlix. El capitell que conté sembla bastant posterior de la data esmentada.

El significat i l'origen del topònim sembla ser que es va originar a causa que la lleona estaria relacionada amb una casa, la qual contenia un hostel amb aquest nom, fet pel qual va provocar que la peça s'executés en un taller de Girona.

Aquest petit monument és una de les icones turístiques per excel·lència de la ciutat i conté una llegenda que diu que un bon Gironí ha de besar el cul de la Lleona per tal de poder quedar-se o tornar-hi a la ciutat.

Devesa, la [ləˈðəˈβezə]

El parc de la Devesa es situa al centre de la ciutat de Girona entre els rius Ter, Onyar i el Güell. Originàriament era una zona de terrenys sorrencs formats per la sedimentació que transportaven els rius. És declarat bé cultural de d'interès nacional i és el parc urbà més gran de Catalunya amb una extensió d'unes 400 hectàrees.

¹⁴ *Noms oblidats de Santa Pellaia*. 2018. 31, s.l. : Les Gavarres, 27 de Juny de 2018, Els noms i els llocs, pág. 39. ISSN.

El parc disposa d'uns 2500 plataners plantats en la dècada de 1850, per tant, amb una antiguitat de 168 anys. Aquests, ronden al voltant dels 60 metres, a causa que s'han vist obligats a créixer en llargada per la poca distància que els separa els uns dels altres.

L'origen etimològic del topònim i el seu significat, és degut a que la paraula *devesa* significa *extensió de terra*, coberta de vegetació, en aquest cas de plataners, destinada originàriament al pasturatge i a l'aprofitament de la seva llenya... les utilitats que tenia *La Devesa* en la seva creació. Més endavant i actualment s'utilitza com a parc de passeig.

Dimoni, pont del [‘pondəldi’moni]

El pont del Dimoni fou construït l'any 1357 situat sobre el riu Güell, després que un aiguat s'emportés el pont anterior. L'any 1969 fou enderrocat amb intenció de construir-lo en un altre lloc.

D'estil gòtic, el pont era pensat per a que passessin els carros i estava sostingut únicament per una sola arcada i per tal d'afrontar les despeses de la seva construcció, s'acordà de cobrar el dret de barra o de pas.

L'origen etimològic del topònim prové com defineix el dr. Moreu-Rey, *de les religions que precediren el Cristianisme*¹⁵, en aquest cas el seu significat es troba en el dimoni, ja que es creia que hi habitava un dimoni.

Actualment s'està tornant a construir el pont a causa de l'aprovació del projecte de l'any 2014, en reconstrucció de les pedres que encara es conserven.

¹⁵ **Moreu-Rey, Enric. 1982. Els nostres noms de lloc.** Mallorca : Editorial Moll, 1982.

Doctor Figueres, jardins del [əlz'ʒər'ðinzðəlduk'tofi'yerəs]

Els jardins del Doctor Figueres estan situats a l'inici del camí de la vall de Sant Daniel i darrere del absis del monestir de Sant Pere de Galligants.

És un espai emblemàtic i junt amb altres jardins de la ciutat, mostren els colors més vius de la capital.

L'origen i el significat del topònim és relacionat a la procedència d'un antropònim, del doctor Figueres.

Domeny [du'mɛɲ]

Domeny és un veïnat del municipi de Sant Gregori, el qual està situat a l'esquerra del riu Ter. Antigament se'l anomenava *Parets-ruffi*.

El significat i l'origen del topònim prové per la seva evocació a els resultats de situacions socials com per exemple els noms compostos de *Això de* i *Son* que revelem lligam de propietat. També és un exemple aquells termes que marcaven el repoblament ajudat amb la concessió de franqueses polítiques.

El nom és degut a la realitat d'un domini, o més precisament de les terres explotades directament pel senyor, el propietari, expressat en topònims com *El Domenge*¹⁶ i aquí les evolucions fonètiques diferents, com és la de *Domeny* (propietat del senyor).

Ja amb cites de l'any 922 *Villare Dominicum*, *Domeni* de 1246 o *Vicinatus de Domeny* de l'any 1362.

¹⁶ **Coromines, Joan. 1995. *Onomasticon Cataloniae*. Barcelona : Curial Edicions Catalanes, 1995.**

Federico Fellini, plaça [ˈplasəfedeˈrikofeˈlini]

Situada a la part alta de la ciutat, concretament al barri de les Pedreres, la plaça Federico Fellini és rodejada d'edificis per la part nord i tota ella és un petit mirador de Girona per la banda sud. Disposa d'una zona enjardinada amb diferents bancs i és caracteritzada per la seva tranquil·litat.

L'origen etimològic del topònim prové d'un antropònim, és dedicada al conegut cineasta italià Federico Fellini.

Ferro, font del [ləˈfondəlˈfɛru]

La font del Ferro és una font de Girona situada a la vall de Sant Daniel, al costat del camí de la pujada al Castell de Sant Miquel.

Està situada en un paratge natural en forma de plaça, on la font es troba en el fons d'aquesta. Per accedir-hi, s'ha de travessar un pont que travessa una riera i a continuació una portalada de pedra.

L'origen etimològic del topònim és degut a que l'aigua d'aquesta, prové d'un pou amb una llinda la inscripció: *Manso Pi / Aigua ferruginosa* de l'any 1862. Per tant, el seu nom és degut a que l'aigua que subministrava la font (avui en dia ja no raja), conté ferro, és una aigua ferruginosa.

Fontajau [fontəˈzaw]

Fontajau és una entitat de Girona situada a la esquerra del riu Ter, la qual s'identifica per el seu pavelló poliesportiu i en el seu costat es situa l'únic parc o "skatepark" de la ciutat Gironina.

L'origen del topònim és degut a un apel·latiu paradigmàtic que en aquest cas és el de font, amb un genèric acompanyat amb el nom d'una persona com per exemple *La Font de Can Carner* i en aquest cas, la possibilitat més probable és l'antropònim Agell, *Font d'Agell*.

Fornells de la Selva [fur'neλzðələ'selβə]

Fornells de la Selva és un poble de la comarca del Gironés que delimita amb la ciutat de Girona (nord) i no s'ha de confondre amb Fornells, un poble del nord de la illa de Menorca.

Actualment disposa als voltants d'uns 3.000 habitants i es troba a 101 metres sobre el nivell del mar.

L'origen del topònim ve originat a causa de la indústria o l'artesania en que va néixer el poble, com per exemple *Argilers* ve donat per l'argila, *terrenys d'argila* i en aquest cas, Fornells per la activitat en que es basava el poble en el seu naixement.

El seu nom és citat ja en l'any 922: *Furnels in pago Gerundense* (Cat. Car., 149.32), que prové del diminutiu plural, ja llatí: *Furnulos*, aplicat potser com hem esmentat abans, a coves obertes per davant, a manera de fonts. Originat en època Catalana.

Francesca, jardins de la [ʒə'r'ðinzðələfrən'sezə]

Els jardins de la Francesca, situats al costat de l'absis de la catedral de Girona són considerats un dels espais més turístics de la ciutat de Girona, ja sigui per la seva localització o per la seva bellesa.

L'origen etimològic del topònim, és degut a la propietària dels jardins fins els anys 60 del darrer segle, la francesa Madame Matieu.

Franch de sa Llobrega, mas [ˈməsˈfrɑ̃dəˈsɑluˈβrɛɣə]

El mas Franch de sa Llobrega, és un mas situat a Santa Pellaia, en el cor del massís de les Gavarres.

Aquest és un dels molts topònims que s'han oblidat en la ment dels gironins, és a dir, que han deixat de ser usats mentre altres com can Mascordet s'han mantingut. Segons la revista Les Gavarres, “*el mas Franch de sa Llobrega, com molts altres noms de lloc de Santa Pellaia han set oblidats a causa del total despoblament que patiren els masos de la parròquia en la segona meitat del segle passat i que com a conseqüència, provocaren un deteriorament i posteriorment, la total ruïna de moltes d'aquestes cases*”.¹⁷

En el cas del mas Franch de sa Llobrega, fou derruït i deshabitat ja en l'any 1683, el qual les seves terres estaven unides amb les del mas Vila. La seva localització és imprecisa i es situaria al nord-oest de Stolla, junt amb les terres del sud que toquen amb el camí de Sant Cebrià de Lledó a Cassà.

El seu origen etimològic, prové d'un antropònim, el mas *Franch de sa Llobrega*. Llobrega és un torrent que neix als vessants orientals de la muntanya de la Creu de les Monges i el qual en el seu transcurs, passava pel mas. Lingüísticament, cal comentar-hi la pervivència de l'article salat fossilitzat.

Galligants, riu [ˈriwɣəliˈɣans]

El Galligants neix a les Gavarres i s'escola al Pla de Girona a través de la vall de Sant Daniel donant pas a uns dels indrets més bonics de la capital. En el seu transcurs, s'uneix al riu Onyar i finalment acaba a les aigües del Ter.

L'any 1843 el Galligants fou una de les causants de la pitjor inundació de la ciutat causant al voltant d'uns 100 morts.

Tal com defineix Moreu-Rey, “*la seva paraula prové d'antropònims i topònims indicatius per la seva procedència, noms de lloc formats sobre antropònims que indiquen una procedència o sobre adjectius gentilicis substantivats*”¹⁸. En aquest cas de gavatxons.

¹⁷ *Noms oblidats de Santa Pellaia*. 2018. 31, s.l. : Les Gavarres, 27 de Juny de 2018, Els noms i els llocs, pág. 39. ISSN.

¹⁸ **Moreu-Rey, Enric. 1982.** *Els nostres noms de lloc*. Mallorca : Editorial Moll, 1982.

Gavarres, les [ləz'ɣə'βarəs]

Les Gavarres o el Massís de les Gavarres, és una alineació muntanyosa de la Serralada Litoral Catalana que marca i divideix els límits geogràfics de l'Empordà i les comarques del Gironés i La Selva amb una extensió d'uns 350 quilòmetres quadrats.

Els punts més elevats de la serra són els puigs bessons de la Gavarra i d'Arques, amb 533 i 527 metres respectivament i altres com el de la Mare de Déu dels Àngels, amb una altitud de 485 metres.

En quant a la vegetació del massís, és una de les millors mostres de les terres de Catalunya de la sureda i de l'alzinar, ja que és potser l'espai en major quantitat de boscos de sureda a nivell nacional. També és caracteritzat per les brolles calcífugues de brucs i estepes i els pins, com és el pi pinyer, el pi pinastre i el pi blanc.

També s'hi poden trobar espècies típiques de la zona com el senglar o espècies atípiques com és el cas del tallarol emmascarat, el picot garser petit, l'espínós el qual està en perill d'extinció, heteròpters o el cranc de riu europeu.

L'any 1998 és fundà el Consorci de les Gavarres, amb la representació i col·laboració de diferents ajuntaments de la zona, amb l'objectiu de protegir l'espai d'interès natural amb una superfície protegida d'unes 29.000 hectàrees de sòl no urbanitzable.

L'origen etimològic del topònim, l'opció més clara i adient és que el seu significat procedeixi de la planta *gavarrera*, nom que sembla que doni bastantes partides muntanyenques com és el cas de *Les Gavarres*, *La Gavarra*, *Gavarret* o *Gavarrós*. Tanmateix, el sentit en que és degué prendre en la formació d'aquests topònims és el de *serrat embardissat*¹⁹.

El seu nom ja apareix citat en un document del 982 amb el nom de *Gavaredum*.

¹⁹ Sentit donat per Joan Coromines en el seu llibre *Onomasticon Cataloniae*.

Germans Sàbat, barri [ˈbariʒəɾˈmansˈsaβət]

Germans Sàbat és un barri situat a l'Oest de Girona, al costat del barri de Fontajau i Taialà.

Actualment amb uns 4.000 habitants, fou creat l'any 1958 com la Font de la Pólvora a causa de la massiva arribada de immigrants procedents d'altres zones d'Espanya i que malvivien en diferents barraques de la ciutat. Tot i el seu origen com a barri marginal, el barri de Germans Sàbat, va anar convertint-se en un barri més de la ciutat.

L'origen del seu nom, és degut als tres germans gironins, Josep Maria, Lluís i Carles Sàbat Arnau, creadors del barri, els quals van enrolats a les files del *Terç de Requetès de la Mare de Déu de Montserrat* de l'exèrcit nacional i morts en la *batalla de Codo* durant la *Guerra Civil espanyola*.

Gironella, torre [ˈtorəʒiruˈnelə]

Situada darrere de la catedral de Santa Maria i al costat del palau del Bisbe, la Torre Gironella és una torre de vigilància, la qual es té constància de la seva existència de l'any 994, d'una antiga fortificació de Girona. Es troba al vèrtex oriental i constitueix el punt culminant de la Força Vella.

És el punt més alt de tota la muralla romana de la ciutat i és sap que també fou utilitzada com a presó durant el regnat de Pere el Gran.

L'origen etimològic del topònim prové de la creació del castell del mateix nom qui donà origen al nom. Cal no confondre'l amb el castell de Gironella de Berguedà.

Gómez o la Princesa, pont d'en [ˈpoŋtdəŋˈgoməzələpɾinˈsɛzə]

El pont d'en Gómez o la princesa és un pont esvelt que travessa el riu Onyar des de la plaça de Sant Agustí al carrer de les Ballesteries i la pujada de Sant Fèlix. El pont, constitueix una de les zones més emblemàtiques de la ciutat, des d'ell es pot observar l'església de Sant Fèlix, la Catedral i les cases del riu, a més de la fauna fluvial.

L'origen etimològic del seu nom prové de l'antropònim Miguel Gómez, propietari de la casa que hagué de cedir un tros de la seva casa per a tirar endavant la construcció del pont, per a realitzar la seva entrada pel carrer de les Ballesteries i la pujada de Sant Fèlix. L'atribució del topònim fou per la desinteressada col·laboració de Miguel Gómez.

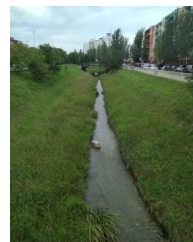
Güell, riu [ˈriwˈɣweɫ]

El riu Güell també travessa la ciutat de Girona i és afluent del Ter pel marge dret.

Neix a Aiguaviva amb la confluència del Torrent de Garrofa i del Rec de Can Gibert.

Antigament desembocava a l'Onyar però a dia d'avui acaba desembocant a les aigües del riu Ter per acabar desembocant a l'Estartit.

La mateixa imatge de l'*Ull* existeix també en àrab, on *ull* i *font*. Aín significa El riu Güell també prové del sentit de *font*, *ull de riu*. L'origen que dona nom al riu Güell, prové d'una arrel germànica on es troba documentada a Catalunya el segle IX com a nom de persona, aquest, és *Gudila*²⁰, l'antropònim proposat com a arrel.

Hortes, les [ləzˈortəs]

Les Hortes és una entitat de població situada a l'oest del municipi de Santa Eugènia i al marge dret del riu Ter. Composen un dels pulmons més verds de la capital i de major preocupació per la seva protecció i adequació, cosa que ha fet objecte un pla especial per aconseguir assolir els objectius proposats, redactat l'any 2005.

²⁰ És l'antropònim proposat per Güell per: **Coromines, Joan. 1995. Onomasticon Cataloniae.** Barcelona : Curial Edicions Catalanes, 1995.

L'agricultura de *Les Hortes*, s'ha anat adaptant als canvis socials de l'entorn, ja que al ser un sòl hortícola, el cultiu de plantes desenvolupats en els horts, és a dir, de hortalisses destinades al consum, ha fet de la zona agrícola un ús més lucratiu que productiu.

L'ajuntament de Girona, ha adequat un pla especial per a *Les Hortes*, vinculat a una funció social i de caire ecològic, en la que es vol fer veure que l'ús incontrolat dels pesticides dificulta la presència de la fauna auxiliar que fa un control biològic de les plagues de conreus.

L'origen etimològic del topònim el podem intuir fàcilment ja que prové de la paraula *hortus* en llatí, que fa referència a dimensions reduïdes de conreu de caràcter lucratiu d'hortalisses pel consum.

Independència, plaça [ˈplasi̞nd̪əpənˈd̪ensiə]

Situada al barri del Mercadal i al costat del riu Onyar, la plaça Independència és considerada el punt de transició entra la Girona antiga i la nova.

L'origen etimològic del topònim no és degut als enfrontaments polítics d'avui dia sobre la independència de Catalunya com molta gent pensa, sinó tot al contrari, fa referència a la guerra d'independència Espanyola, coneguda com la guerra del Francès. En el bell mig de la plaça, s'hi troba una escultura en memòria d'aquells qui perderen la vida lluitant per defensar la seva ciutat. Popularment se la coneixia com a la plaça dels Cines i encara se li recorden els noms de plaça Álvarez de Castro i plaça de Sant Agustí.

Jaume Vicens Vives, plaça de [ˈplasəðəˈʒawməβiˈsenzˈβiβəs]

La plaça de Jaume Vicens Vives és una plaça situada al centre de Girona, a tocar el marge esquerre del riu Onyar i compon una de les places més turístiques de la ciutat a causa que es un lloc de pas per accedir al barri vell i alhora l'entrada dels jutjats per la porta de darrere, també s'hi troba el col·legi d'advocats i diferents bars.

L'origen etimològic del topònim, com bé podem veure prové d'un antropònim, és a dir, del nom d'una persona. En aquest cas prové del conegut professor, doctor i historiador Jaume Vicens Vives.

Joan Brossa, plaça de [ˈplasəðəˈʒwanˈbrosə]

La plaça de Joan Brossa és una plaça situada al costat de l'estació ferroviària i d'autobusos de Girona i de la farinera Teixidor. Actualment, s'hi ha fet reformes amb la incorporació d'espais verds i petits jardins.

L'origen etimològic del seu nom, també prové d'un antropònim, el poeta avantguardista català més important del segle passat amb la seva poesia visual, una poesia moderna i trencadora del que s'havia fet fins aleshores, on jugava amb l'al·lusió de les imatges i les paraules i també abraçava molts altres gèneres com el cinema i el teatre.

Joan Fuster i Ortells, jardins de [ʒəɾˈðinzðəˈʒwamɨfusˈtejurˈtɛɫs]

Els jardins de Joan Fusté i Ortells, són situats a els afores de la ciutat de Girona entre Palau Sacosta i el barri de Migdia, concretament en el barri dels Químics, el qual es pot divisar des de una gran distancia a causa de la seva xemeneia.

Són uns dels jardins més nous de la ciutat, degut a la massiva edificació que s'ha dut a terme durant les darreres dècades a Girona, fet el qual provoqui que s'ordenessin fer aquests jardins.

L'origen etimològic del topònim és degut a un antropònim, Joan Fuster i Ortells, un escriptor valencià en llengua catalana i un dels assagistes més importants de la llengua catalana del segle XX.

Jonquers, bosc de [əl'βosgdəʒuŋk'ers]

El bosc de Jonquers, és un bosc situat als afores de la ciutat de Girona, i considerat per molts (gironins o no), un espai per allunyar-te de la realitat que ens envolta.

L'origen etimològic del topònim no és degut a un antropònim (bosc d'en Jonquers), és un fitotopònim (nom de lloc originat en la fauna), ja que aquest, es característic pels seus joncs, bosc de joncs.

Jordi de Sant Jordi, plaça [ˈplasaˈʒorðiðəˈsaŋˈʒorði]

La plaça Jordi de Sant Jordi és situada al barri del Mercadal, a Girona, al costat de la plaça del Mercadal. Està envoltada de diversos edificis i a la banda est hi ha situat un petit cinema anomenat Albèniz Plaza.

L'origen etimològic del topònim prové del cavaller i escriptor valencià del segle XV, un dels grans renovadors de la llengua catalana i dels primers en escriure en català pur, junt amb el conegut Ausiàs March, qui acabà de fer el salt que Jordi de Sant Jordi començà amb obres com *Lo Canviador*.

Josep Irla i Bosch, plaça de [ˈplasəðəzuˈsepˈirləjˈbosk]

La plaça de Josep Irla i Bosch és una plaça situada al sud del barri de l'Eixample de Girona i al costat del conjunt residencial dels Químics.

L'origen etimològic del seu nom, prové d'un antropònim, de Josep Irla i Bosch, el 124é president de la Generalitat de Catalunya. L'escultura, obra de Mercè Riba es troba en el bell mig i el representa amb el tors nu simbolitzant les coses que deixà enrere. Amb la seva mà dreta, representa que subjecta uns documents els quals són la seva feina feta com a president de la Generalitat i la esquerra, la manté en el cor simbolitzant el seu sentiment d'enyorança en trobar-se a l'exili.

Sota l'escultura, s'hi pot veure una inscripció en la grada del monument on diu: *a tots els catalans que, dins i fora de la terra nadiua, mantenen la dignitat d'homes i de patriotes, els demano que, avui més que mai, tinguin fe en l'esdevenidor*²¹, frase dita pel mateix Josep Irla i Bosch.

Jueva, jardí de la [ʒəˈðiðələˈʒweβə]

El jardí de la Jueva és un jardí situat a la ciutat de Girona entre la Torre Gironella i la Font del Bisbe.

L'origen etimològic del topònim és incert, però es podria relacionar amb la llegenda gironina de *La Tolrana o el Fantasma de la Jueva*, llegenda que tracta sobre la mort d'una jueva durant la persecució jueva que va tenir lloc a Girona en l'època medieval i que

²¹ Frase que podem trobar en la inscripció en la grada del monument de Josep Irla i Bosch. Plaça de Josep Irla i Bosch. *Plaça de Josep Irla i Bosch*. [En línia] [Data: 18 / Juliol / 2018.] http://www.pedresdegirona.com/separata_placa_irla.htm.

explica que molts gironins l'han sentit plorar o cantar cançons tristes per Girona de nit, als voltants de la Torre Gironella, lloc on suposadament va morir.

Lledoners, plaça dels [ˈplasəðəlzləðuˈnes]

La plaça dels Lledoners és situada al costat del Palau Episcopal de Girona i constitueix un dels pocs espais públics del centre històric de la ciutat.

L'origen etimològic del topònim prové d'un arbre fruiter, *El Lledó*, *Celtis Australis*²². La relativa raresa d'aquest arbre feia apte el nom per designar les localitat, en aquest cas una plaça, on hi havia un lledoner ben conspicu.

Major, pont [ˈpomməˈʒo]

Situat a l'extrem nord de Girona, el barri i entitat de població de Pont Major es troba entre Montjuïc i el riu Ter. Compta amb uns 3.000 habitants i no s'ha de confondre amb el poble de Sarrià de Ter.

L'origen etimològic del topònim és d'origen incert, però la possibilitat més adient seria donada per l'antic pont de l'Aigua que es trobava en el barri i creuava el riu Ter, el qual fou derruït l'any 1939 en la Guerra Civil Espanyola. El seu significat es trobaria en pont gran, el pont més gran de la capital gironina, el Pont Major.

Marquès de Camps, plaça [ˈplasəmərˈkɛzðəˈkams]

Situada a l'extrem nord de carretera Barcelona i amb confluència del carrer Santa Eugènia, la plaça Marquès de Camps és una de les places més antigues de Girona i durant dècades, una de les fotos més utilitzades en postals de la ciutat.

²² Nom universalment conegut de l'albre fruiter, el Lledó.

L'origen etimològic del topònim té els seus orígens en un marquesat d'Espanya, títol pontifici atorgat pel papa Pius IX al propietari rural gironí Pelagi de Camps i Matas el 19 de desembre de 1876. El centre de les seves terres és troba en la província de Girona, concretament al terme de Salt, al mas Ribot de Salt, i també en tenen repartides per la resta de Catalunya. L'actual titular de la família és Jorge de Camps i Galobart.

Marroc, el riu [ə'l'riwmə'rok]

El Marroc també es un riu o riera que travessa part de la ciutat i es podria pensar o confondre el seu nom amb el país anomenat Marroc, però prové del nom *Masrocs*, , és a dir, una aglutinació d'un tipus de construcció i d'un antropònim que tant podria ser un nom de fonts com un cognom o llinatge.

Mas Abella, bosc del [ə'l'boskdəl'mazə'βelə]

El bosc del Mas Abella és situat darrere del centre d'educació especial del Mas Abella.

El significat i l'origen etimològic del bosc prové de la seva proximitat amb el mas Abella, del qual, possiblement era una propietat.

Mas Gri, parc del [ˈpərgdəl'mas'gri]

El parc del mas Gri es situat a els afores de Girona, concretament a la sortida sud de la ciutat, i compona també el parc comercial més gran amb tres de les grans empreses multinacionals que podem trobar en la capital gironina, decathlon, bauhaus i mediamarkt.

L'origen etimològic del topònim el podem intuir fàcilment, ja que anteriorment, abans de l'expansió residencial que s'ha patit en les últimes dècades, s'hi trobava un mas anomenat mas Gri.

Mercadal, plaça del [ˈpləsədəlmərkəˈðal]

Situada al costat de l'església de Santa Susanna del mercadal i al costat de la plaça amb el mateix nom que la parròquia, la plaça del Mercadal és un dels molts topònims gironins d'origen popular, és a dir, que provenen de la veu del poble, molt probablement per la confluència de l'església situada a la vora o perquè antigament s'hi trobava un mercat.

Tanmateix, aquest no és el topònim amb el qual la plaça està oficialment documentat, ja que es la plaça U d'octubre de 2017, i anomenada també per molts altres gironins per el seu antic nom plaça de la Constitució.

Migdia, parc del [ˈpərgdəlmidzˈðiə]

El parc del Migdia o parc de les casernes compon un dels parcs més turístics de la ciutat de Girona. Situat al barri de Químics, s'ha dit que és el parc de l'amor, on pots anar-hi a passar una velada meravellosa amb la teva parella.

Fou construït després d'enderrocar les instal·lacions militars existents en la zona²³ i disposa d'un llac artificial amb diferents fonts, un bar, una zona dedicada especialment pels gossos, parcs infantils i diverses zones de vegetació.

L'origen etimològic del seu nom, inicialment se'l anomenava el parc de les casernes, a causa que ocupa els terrenys on hi havia hagut les casernes militars. Tanmateix, avui en dia se'l anomena parc del Migdia, que com bé indica el dr. Enric Moreu-Rey, "*és un topònim que assenyala l'hora del dia en que ens trobem, en aquest cas el Migdia o la situació o obertura de cara al Sud.*"²⁴

²³ Informació extreta bàsicament de (Codina, 2008)

²⁴ **Moreu-Rey, Enric. 1982.** *Els nostres noms de lloc.* Mallorca : Editorial Moll, 1982.

Miquel Santaló, plaça [ˈplasəmiˈkelsəntəˈlo]

La plaça Miquel Santaló és un dels topònims gironins amb menys coneixença del seu veritable nom ja que bona part dels residents de la ciutat l'anomenen plaça Carlemany, topònim no existent, a causa de la seva proximitat amb l'hotel Carlemany.

L'origen etimològic del seu nom prové de l'antropònim Miquel Santaló i Parvorell, un polític català que fou alcalde de Girona entre els anys 1931 i 1933, diputat dins el Congrés dels Diputats, Ministre de Comunicacions i Conseller Primer del govern de la Generalitat de Catalunya.

Montilivi [munˈtiˈliβi]

Montilivi és també una entitat de població i barri de Girona que disposa actualment d'uns 8.000 habitants situat al sud-est de la ciutat, entre la Creu de Palau i la Creueta, a redós del puig que dona nom al barri, el puig de Montilivi, de 169 metres d'alçada.

Es tracta d'un barri de classe alta i mitjana gironina que s'han traslladat del centre de la ciutat a les recents zones perifèriques edificades del municipi.

Aquesta entitat de població allotja el campus de la Universitat de Girona, amb les seves facultats, com és la facultat de Ciències, Dret, ciències Econòmiques i Empresariales i la facultat Politècnica Superior. També allotja l'institut de Montilivi i per últim les instal·lacions del Girona Futbol Club.

L'origen etimològic del topònim, com hem esmentat abans, prové del puig de Montilivi, el qual ha donat nom a tots els noms de lloc originats en el seu entorn, ja sigui el nom del barri, de les instal·lacions esportives o centres educatius.

El seu nom ja fou documentat l'any 1359 on s'esmentava *Fochs poblats en lo Palau e Montiberi*. La documentació ens porta a *Monte Tiberi*, com a ètimon de Montilivi. El seu nom degué passà a *montibiri* i el canvi de la -r- per la -l- a *Montilivi*, pot ser per la influència de *Palol* o *Palau-Sacosta*.

Montjuïc [mun'ʒwik]

Montjuïc és una entitat de població, barri i districte de la ciutat de Girona situada al mont el qual l'ha donat nom, es troba al costat del barri vell o Call jueu, entre els rius Onyar i Galligants.

Antigament, la muntanya es trobava deshabitada i solament hi havia el bastió defensiu de Montjuïc, construït per ordre de Felip IV el 1653 per tal d'assegurar la seguretat dels accessos al Pla de Girona des del nord. Fou de gran utilitat durant la Guerra del Francès i finalment abandonat i inutilitzat l'any 1814 al final de la guerra. En l'any 1843, un bombardeig ordenat pel general Prim el va destruir.

També s'hi trobava el cementiri jueu, cementiri que donà nom al topònim de Montjuïc, que significa mont jueu. Construït en època medieval a causa que els jueus no podien ser enterrats en els cementiris dels cristians i les autoritats de la Girona medieval habilitaren un indret allunyat de la capital per tal que poguessin dur a terme els enterraments. El cementiri es conservà intacte fins a la seva destrucció física durant la dècada dels anys 60 del segle passat.

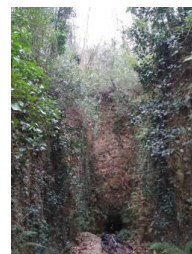
Nen Jesús, les mines del [ləz' minəzðəl'nɛŋʒə'sus]

Les mines del Nen Jesús es troben en el municipi de Celrà, a uns metres del Castell de Sant Miquel. Varen ser explotades per a extreure ferro per fer viable la crecuda econòmica de Catalunya de finals del segle XIX, ja que es necessitava el ferro com a matèria primera per donar abast a les indústries.

La creació d'aquesta fou en l'any 1892 quan el Barceloní Aristides de Artiñano va iniciar el projecte d'extracció del mineral en dues mines del massís de Les Gavarres anomenades popularment *La mina del nen Jesús* i *Victoria Esperanza*. El ferro que s'hi extreia d'aquestes contenia una proporció del mineral d'un 50% ja que era del tipus hematites vermella i hematites terrosa.

A continuació, després de la creació de la societat *Mines de Celrà*²⁵, es construïren altres conjunts de mines que reberen conjuntament el nom de les *mines del nen Jesús*, topònim el qual prové d'origen popular, de la veu del poble.

L'explotació de les mines durà fins l'any 1915, un total de 23 anys. Els motius els quals provocaren la fallida de la continuació d'extracció de ferro de les mines de Celrà foren l'escassa proporció de ferro que contenia, no es va poder extreure la quantitat calculada i per últim, la dificultat de transportar tot el ferro extret de les mines.

O, muntanya de la [muŋt' aŋəðələ'o]

La muntanya de la O, és un dels topònims gironins i de l'entorn de la ciutat de Girona que s'estan perdent ja sigui a per les diferents causes que ho provoquen. És situada al peu del massís de les Gavarres, al costat del Polvorí i del monestir de Sant Pere de Galligants.

L'origen etimològic del topònim és d'origen incert, però podria ser que el seu nom fos degut a la vista panoràmica de la ciutat de Girona en forma de o des de la muntanya,

²⁵ **Celrà, Taller d'Història de.** Les mines - Taller d'Història de Celrà. *Les mines - Taller d'Història de Celrà.* [En línia] [Data: 10 / Juliol / 2018.] <http://www.tallerhistoriacelra.cat/ca/coneix-el-poble/les-mines/>.

concretament darrere l'arc de pedra que hi ha construït en ella, ja que la muntanya en si no presenta una forma de o.

Oli, plaça de l' [ˈplasəðəˈloli]

La plaça de l'Oli és una plaça amb una forma de triangle irregular situada al barri vell de Girona. Té una particularitat, i és que constitueix la plaça amb més cases senyorials de tota la ciutat, amb el palau de Caramany, la casa de Pol, la casa en propietat del Dr. Lluís Batlle i per últim, l'antic Casal de la plaça de l'Oli.

L'origen etimològic del topònim és degut al mercat d'oli que s'hi ubicava anteriorment. El seu nom ja fou registrat i esmentat des de l'any 1368.

Onyar, riu [ˈriwuˈɲa]

El riu Onyar és també uns dels quatre rius que travessen Girona i s'acaba ajuntant amb el Ter en el seu transcorregut.

Neix a les Guilleries a uns 854 metres a la muntanya de Santa Bàrbara, al municipi de Bunyola, la Selva.

L'origen etimològic de la paraula i el seu significat ve de la hipòtesi ben admissible de un antic derivat de *navica* (barca, vall en forma de vaixell). Igual que *nancu* que ve de *nave* i això explicaria *La Nou*; Onyar pot recordar de *unda*, evolucionant fonèticament a Onyar.

Pabordia, bosc de la [əlˈbozgdələpəβurˈðiə]

El bosc de la Pabordia, és un bosc situat a els afores de Girona, a Palau-Sacosta.

Disposa de camps de conreu, on s'hi conrea aranyoners i esbarzers. També s'hi pot trobar bosquines i matollars amb diverses plantes com la estepa borrera, el garric, argelaga negra i ginesta. Típic per l'alzina i el roure martinenc.

L'origen etimològic del topònim, prové de la paraula *pabordia*, una administració que depenia d'una catedral o d'un monestir el qual s'encarregava d'administrar un grup de béns i propietats. En aquest cas, l'origen del monestir o la catedral que administrava el bosc de la Pabordia era el monestir de Ripoll²⁶.

Palau-Sacosta [pə'lawsə'kostə]

Palau-Sacosta, fou un antic municipi situat al sud-oest de la ciutat de Girona fins que fou annexat al municipi de Girona en l'any 1963, en el decret firmat pels alcaldes Ramón Busó com a alcalde de Palau-Sacosta i Pere Ordis, de Girona, per decret de data del dia 20 de desembre del 1962.

Situat a l'esquerra del riu Onyar i del Güell pel seu límit occidental del terme, s'ha dit que a estat des de sempre un lloc de pas per a connectar la península Ibèrica amb la resta d'Europa, per als romans, la via Augusta.

L'origen etimològic del topònim, ja s'esmenta en un document de l'any 898 com a *palacium*, en llatí palau i per als romans significava una casa senyorial equipada i preparada per a l'explotació agrària.

L'any 1359, comptava al voltat d'uns 80 residents, que habitaven en diversos masos disseminats a l'entorn d'una petita església dedicada a Sant Miquel on n'hi ha constància des del 1221. Més tard se'n construí una de més gran, conservant-hi només el campanar el 1495. Finalment, el 1936 fou enderrocada i novament construïda el 1942 per l'arquitecte Isidre Bosch.

²⁶Ho podem trobar en **Font, Antoni Pladevall I. 1995.** La Pabordia de Palau. *La Pabordia de Palau*. 28. Març 1995.

Des de l'annexió de Palau-Sacosta al municipi de Girona, passa a ser un barri més de la capital gironina i ràpidament ha esdevingut una zona de creixement i expansió residencial de la ciutat de Girona.

Lingüísticament, hi destaca la pervivència de l'article salat fossilitzat *sa* provinent del llatí *ipse* que actualment perviu en el baleàric i al subdialecte central anomenat, precisament salat.

Pallol, plaça del [ˈplasəðəlpəˈlɔl]

La plaça del Pallol és situada a llevant del carrer Ciutadans, que ressegueix el mateix trajecte de la antiga Via Augusta.

La plaça, fou objecte entre els anys 2007 i 2008, d'una excavació preventiva per la construcció d'un aparcament soterrani. Durant l'excavació es van recuperar traces de tres enterraments que ens indiquen que eren d'època romana, dos dels quals foren incineracions. Datades entre els segles I-II dC, atenen pel ritual funerari emprat.

Aquestes tombes junt amb altres tombes, ens parlen d'un sector suburbial²⁷, molt proper a la ciutat, el qual es va aprofitar com a espai funerari en determinats moments de la història de la ciutat. Cal tenir present, que durant la Girona en època medieval fou un sector intensament urbanitzat i moltes de les estratigrafies més antigues s'han perdut. Tanmateix, en el cas de la plaça del Pallol, les tombes es varen conservar pel fet d'estar excavades al subsòl natural.

²⁷ La informació d'aquest capítol ha estat extreta bàsicament de **Grimal, Lluís Palahí. 2013. *El suburbium de Gerunda. Evolució històrica del pla de Girona en època romana*. Girona : Institut de Recerca Històrica, 2013.**

L'origen etimològic del seu nom, prové del mot antic *pallol* el qual significa un dipòsit de gra. També podria venir del *pallet* o de la *palla*. En aquest cas, com hem esmentat abans, l'origen del seu nom prové de *pallol*, ja que antigament fou un dipòsit de gra.

Lingüísticament, cal esmentar la pronúncia ioditzada de la *ll*.

Palol d'Onyar [pə'loldu'ɲa]

Pertanyent al municipi de Quart, a les ribes del riu Onyar, l'origen etimològic del topònim prové del llatí, com gairebé tots els noms de veïnats de la zona. En aquest cas, provindria de *Palatiolu*²⁸, que seria un diminutiu de *Palatium*, és a dir, palau.

Segons diversos autors, *Palatiolu* fa referència a una construcció, molt probablement un precedent del castell de Palol.

Pau Birol, Can [kəm'pawβi'rol]

Can Pau Birol és un indret situat al sud-oest de la ciutat de Girona. Era un espai desconegut sobre el qual hi ha l'escola Bell-lloc del Pla, fins que es va descobrir que era una vil·la romana, una gran vil·la de tipus àulic amb una estructura clarament palacial. Gràcies a la troballa dels mosaics es va determinar que era una luxosa vil·la romana. Una vil·la subromana, ja que estava situada a els afores de la ciutat de Gerunda.

El seu significat i l'origen etimològic de la paraula prové d'una masia que es va construir en aquest espai en època medieval. Masia la qual encara a dia d'avui es conserva.

²⁸ **Troyano, Cristina. 2016.** "L'origen dels noms dels veïnats de Quart". *El Celré*, n.91, juny 2016, p.43. Quart. [En línia] http://www.ddgi.cat/municipis/Quart/Celre_91_web.pdf

Pedra, pont de [ˈpoŋdəˈpeðrə]

Situat al centre de Girona, el pont de Pedra és un dels espais més emblemàtics de la ciutat. Fou construït durant el regnat d'Isabel II en l'any 1856, com indica en la inscripció de la banda sud del pont.

L'origen etimològic del topònim és degut al material amb el que fou construït únicament, pedra.

Pedrerres, les [ləzˈpəˈðrɛrəs]

Les pedrerres és un barri de la ciutat de Girona situat a la part alta de la ciutat, al costat del barri de Vist Alegre i el passeig de la muralla. Des del seu punt més alt, gràcies a les seves condicions orogèniques, fan que es constitueixi una vista panoràmica de la capital.

A part de la característica de la vista panoràmica de tota la ciutat, les Pedrerres és un dels pulmons de la ciutat junt amb el parc de la devesa i altres zones com Palau-Sacosta, on s'hi pot trobar una gran diversitat d'espècies botàniques autòctones, medicinals o comestibles com són el cas de l'esbarzer, la farigola, el fonoll, romaní... i també cal destacar el bosc de pins i roures.

L'origen etimològic del topònim el podem intuir fàcilment ja que el significat del seu nom prové a causa de la extracció de pedra a causa de les explotacions que es varen dur a terme durant molts anys en el barri de les Pedrerres, una pedra calcària, blavosa amb unes determinades característiques que la feien molt apte per a la construcció.

Actualment, gairebé totes les explotacions estan abandonades i avui en dia, es poden veure les explotacions d'extracció de la pedra calcària que es varen dur a terme en el barri de les Pedrerres.

Pedret [pə'ðret]

Pedret és un barri situat al nord de Girona i compon un dels espais d'ús lúdics de la ciutat pel fet de trobar-se al marge dret del riu Ter amb diferents zones habilitades pel bany i els diferents locals de nit que s'hi ubiquen.

L'origen etimològic del seu nom, tal com esmenta el dr. Moreu.Rey, "*es retroba en una massa de noms de lloc originats per topònims que indiquen sovint de manera ben precisa la composició del sòl, la naturalesa del terreny, com són La Roca i La Pedra.*"²⁹ En aquest cas, el seu nom prové de *La Pedra*.

Pedret, els jardins de [əls'ʒər'ðinzðəpə'dret]

Els jardins de Pedret, és també un dels jardins més bonics i transcendentals de visitar per la seva particularitat, un obelisc situat al bell mig, en el qual hi han escrits en llatí els quatre noms dels rius que travessen la ciutat de Girona i una frase escrita en llatí que vol dir: *Senyor, salveu el rei i escolteu aquells que us invoquen.*

L'origen del seu nom és degut també a un antropònim, els jardins del senyor Pedret.

Peixateries Velles, pont de les [ˈpoɲdələspəʃətə'riəz'βejəs]

Situat sobre l'Onyar, el pont Eiffel o de les Peixateries Velles va del carrer de Santa Clara cap a la Rambla de la Llibertat i el carrer de l'Argenteria.

²⁹ Moreu-Rey, Enric. 1982. *Els nostres noms de lloc*. Mallorca : Editorial Moll, 1982.

Des dels seus inicis, aquest pont ha rebut diversos noms. Se'l fa referència com a pont de les peixateries velles ja que en aquest indret, en els segles passats hi hagueren les peixateries i les llotges de peix de la ciutat.

També s'anomena amb el topònim de palanques vermelles, fent referència a l'anterior pont que també era del mateix color.

Un nom no gaire conegut per els habitants de la capital gironina és el topònim pont de ferro, ja que aquesta denominació no va reeixir i es va continuar conservant l'anterior, pont de les palanques vermelles.

Per últim, també se l'ha anomenat com a pont Eiffel, topònim d'origen etimològic popular ja que el pont actual fou construït per l'empresa Eiffel et Cie. de París, constructor també de la famosa torre de París, la torre Eiffel.

El sentit del topònim urbà es relaciona amb el comerç de la peixateria cosa no gens estranya a la zona de la Rambla i casc antic (carrer de l'Argenteria, dels Marcaders, de les Ferreries Velles...). Lingüísticament, hi destaca la majoritària pronúncia ioditzada *ll>i* de l'adjectiu Velles, pronunciació que actualment sembla en regressió.

Pericot, font d'en [lə'foŋdəmpəri'kot]

La font d'en Pericot és una font situada a la ciutat de Girona, en el monestir de Sant Daniel. Es diu que aquesta font és més antiga que la vall de Sant Daniel i ja fou coneguda també anteriorment amb el nom de la font Romana, fins a finals del segle XVIII. Actualment roman tancada.

L'origen etimològic del topònim, és degut a que al costat de la font, és va construir una casa i fou ocupada per la família Pericot.

Pericot, pont d'en [ˈpoŋdəmpəri'kot]

Situat en la vall de Sant Daniel, el pont d'en Pericot és un pont de vianants que travessa el riu Galligants.

Fou construït en el segle XIX i es constitueix d'un arc rebaixat de pedra picada d'estructura antiga i amb un terra de formigó en substitució d'unes antigues palanques.

L'origen etimològic del nom prové de la font d'en Pericot, topònim que hem realitzat anteriorment, del qual n'ha adoptat el nom. Aquest, el podem trobar referenciat com a pont d'en Pericot o pont de la font d'en Pericot.

Pirulí, el [əlpiru'li]

El Pirulí és un torre de telecomunicacions de 17 metres de diàmetre i d'una altura de 112 sobre el nivell del sòl, situada a Girona a la zona de les Pedreres, una zona alta de la capital entre la Font de la pólvora i el Polvorí. És coneguda popularment com el Pirulí i les seves obres varen ser finalitzades l'any 1991 i inaugurada pel ministre Borrell.

El possible origen i significat del topònim, com hem esmentat abans és d'origen popular, de la veu del poble, ja sigui per la seva forma o la seva proximitat amb zones de noms semblants.

Poch, mas [əl'məs'pok]

El mas Poch, igual que el mas Franch de sa Llobrega, és un dels topònims del municipi de Santa Pellaia que han deixat de ser usats, que com hem esmentat abans, molts d'aquests masos han sigut deshabitats i posteriorment derruïts.

Aquest, concretament fou derruït també l'any 1683, ja que fou agregat al mas Vila, mas el qual les seves terres estaven unides amb el mas Franch de sa Llobrega, que fou també deshabitat el mateix any.

Actualment, del mas només es conserven els seus fonaments, els quals marquen el perímetre del que havia estat el mas en la seva època habitada, trobat a poca distància del mas Vila.

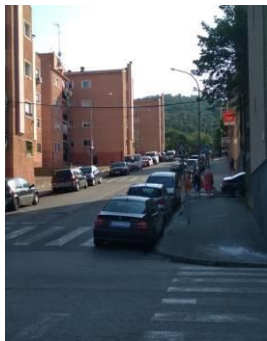
L'origen etimològic del topònim, prové d'un antropònim, els antics propietaris del mas Poch, la família Poch.

Pólvora, font de la [lə'fɔndələ'pɔlβurə]

La font de la pólvora és un barri de Girona situat a la carena del riu Onyar, a l'est de la capital, es troba al peu de les gavarres i al costat del barri de Mas Ramada. És un dels barris més marginals de la ciutat a causa de la seva edificació l'any 1960 per la massiva crisi migratòria que arribava a Girona de la resta d'Espanya i que no disposaven d'habitatge.

Es muntaren centres d'acollida per aquests, però aviat es veieren desbordats i a fi d'arreglar-ho, les autoritats acceptaren dur a terme el projecte al barri de la Font de la Pólvora per allotjar ràpidament en blocs de no molt bona qualitat als nouvinguts.

L'origen etimològic del topònim el podem intuir fàcilment ja que prové de l'antiga font situada en el mateix barri, de la qual l'aigua que hi sortia era mineromedicinal, i de la pólvora, a causa de la seva proximitat amb el Polvorí.

Polvorí, el [əl'pɔlβu'ri]

El Polvorí fou una edificació militar a les pedreres, a una de les parts més altes de la ciutat, que es troba situat entre La Font de la Pólvora i el Pirulí, la torre de telecomunicacions de Girona.

Aquesta com hem esmentat abans, fou construïda per esser una garantia de seguretat de la capital, ja que Girona i les comarques del nord varen esdevenir durant la segona meitat del segle XVII un constant camp de batalla. França va envair l'Empordà i la ciutat de

Girona va esdevenir la primera plaça estratègica de la península. Això, provoca l'establiment baluards com el del Mercadal i els fortins de la part de la muralla.

A les Pedreres també és construïren fortins com és el de Conestable, el de la reina Anna o el del Calvari, també anomenat Polvorí.

L'origen etimològic del topònim és degut a que fou una construcció que tenia l'objectiu d'emmagatzemar la pólvora i els explosius a un lloc allunyat de la ciutat.

Quart ['kwart]

Poble del Gironès situat a uns dos o tres quilòmetres de Girona. El seu nom és d'origen llatí, per la seva situació a la via Augusta atès que es localitza a quatre milles romanes de la ciutat de Girona. Antigament se l'esmentava com a *Quarto* o *Quartum*.

Químics, els [əls'kimiks]

Situat entre l'Eixample i el Sud de Girona, els Químics és un recent conjunt residencial construït en les darreres dècades degut a la forta creixuda de la població que ha fet que la ciutat s'hagi anat expandint.

Com hem esmentat abans, és molt recent ja que fa pocs anys tota la zona eren camps de conreu i també s'hi trobava una fàbrica especialitzada amb química de la qual encara avui en dia es conserva la seva torre.

L'origen etimològic del topònim el podem intuir fàcilment ja que és degut a la fàbrica química que es trobava en el mateix conjunt residencial.

Raïms, plaça dels ['plasəðəlzrə'ims]

La plaça dels Raïms és situada en el barri vell de Girona i és considerada la plaça més petita d'Europa i potser del món.

Està envoltada d'edificis i existeix des del segle XII, és a dir, és d'època medieval. Antigament era anomenada per un altre nom, la plaça de la Palla degut al comerç i

l'intercanvi que es realitzava en ella. Actualment se la coneix amb el topònim plaça dels Raïms, origen del qual prové del petit mercat de raïm que s'hi ubicava.

Ribes del Ter, parc de les [ˈpaɾgɔləzˈriβəzðəlˈtɛɾ]

Situat a Fontajau i al costat del parc de la Devesa, el parc de les Ribes del Ter ressegueix part del traçat del riu Ter que recull metres amunt les aigües del Güell.

L'atractiu de la zona no és només per la seva bellesa sinó també per la seva riquesa i varietat zoològica que es pot trobar, ja que hi han ubicats diversos observatoris ornitològics que ofereixen la oportunitat d'observar les aus que hi niuen.

L'origen etimològic del topònim el podem intuir fàcilment ja que ve donat per la seva localització, a les ribes del riu Ter.

Salt [ˈsaɫ]

Situat a l'Oest de Girona, Salt és un municipi annexionat l'1 de gener de 1975 a la capital gironina.

L'origen etimològic del topònim prové del derivat en llatí de *saltare* que significa ballar, saltironar, botar. En aquest cas, l'origen del seu nom prové de salts d'aigua en un riu o un rec. Coromines i Moreu-Rey, proposen com a ètimon d'aquest NL *sali alto*³⁰ que en

³⁰ Ètimon proposat de Salt per Moreu-Rey i Coromines a *Els nostres noms de lloc* i a *Onomasticon Cataloniae*.

traducció al català seria “(aigua que) salta des de d’alt” que també es fomenta en *sale alte* documentat de 1019 i també en un document de 1207 el qual parla de Santa Eugènia de Ter, trobem que diu: *Sta. Eug. super catheractam superiorem*, o sigui a dalt de salt, és a dir, més amunt que un altre *salt* del riu Ter, més avall que el que dóna nom al poble.

El seu nom com hem esmentat abans surt documentat ja del 1019 com a *Sale Alte* (Balari, Oríg., 250) i també en els anys 1182, 1245 i 1379 com a *Saltu* (Alsius, Nomenclátor, 113).

Santa Caterina, hospital [uspi'taldə'saŋtəkətə'rinə]

Actualment, l'hospital de Santa Caterina es troba al municipi de Salt, però l'hospital de Santa Caterina té el seus orígens el 1211 quan la confraria de Sant Martí va comprar uns terrenys en el pla de Girona per a construir un nou hospital fora de les muralles que complementaria els ja existents Hospital dels Capellans, Hospital dels Pelegrins i l'Hospital dels Leprosos, amb la funció d'atendre els malats i els pelegrins.

L'origen del seu topònim és degut a l'aixecament d'una església junt al nou hospital sota l'advocació de Santa Caterina.

L'any 1654 el govern va decidir demolir aquell hospital en substitució d'un nou al centre de la ciutat, concretament al costat de la via Jaume I, a causa del gran creixement demogràfic que Girona estava patint en aquells moments i calia expandir les muralles de la ciutat i construir noves defenses. L'any 1666 es va començar a construir el nou hospital de Santa Caterina amb les mateixes funcions que el anterior.

Durant l'última dècada del segle XX, la necessitat de disposar de més espai i noves tecnologies, es va proposar el traslladat d'aquest al municipi de Salt, cosa que es va dur a terme durant els anys 2006 i 2009, tanmateix d'haver tancat les seves portes l'any 2004. També es va dur a terme el projecte d'adaptar les instal·lacions com a nou espai de la Generalitat de Catalunya a Girona, on es va construir un edifici annex al ja antic hospital

de Santa Caterina i s'habilità l'interior d'aquest per a encabir-hi els serveis de l'organisme públic.

Santa Eugènia de Ter [ˈsantəwˈʒeniəðəˈtɛr]

Situat al sud-oest de Girona, Santa Eugènia de Ter fou un antic municipi annexionat l'any 1963 a la capital gironina. Aquest, va aparèixer a causa de crisi immigratòria que es va patir en el segle passat, una de les causes de la seva integració amb la ciutat.

L'origen etimològic del topònim prové d'un hagiòtopònim³¹, Santa Eugènia, qui fou una màrtir cristiana del segle III al fer-se passar com a home per a no casar-se en un matrimoni concertat i ingressar en un monestir fins a convertir-se en abat.

Santa Pellaia [ˈsantəpəˈləjə]

Santa Pellaia és una església d'origen romànic que forma part del municipi de Cruïlles, situat a la carena del massís de les Gavarres, entre Cruïlles i Cassà de la Selva. La zona en que es troba es envoltada de masos i compona un dels llocs més emblemàtics de tot el massís de les Gavarres.

El seu nom surt documentat ja de l'any 1064 com a *Pelagiae* (Villan., Vi. Lit. XII, 303); el 1359 surt esmentat com a *Santa Pelaya* (CoDoACA XII, 96) i posteriorment, l'any 1400 com a *Santa Pellaia*.

L'origen etimològic del topònim podria haver-se originat en *Pelagia* o *Palladia*. Més probablement té els seus orígens en *Palladia*, ja que *Palladius*, - *Adia*, han donat molta

³¹ Fa referència als topònims derivats de la religió.

descendència de topònim romànics, i recordem que l'església és romànica. Tanmateix, podem acceptar que el nom de l'església ve de *Pelagia*, i com indica Coromines: *si bé amb versemblant superposició de Palladia*.³²

Santa Susanna, plaça de [ˈplasəðəˈsaŋtəsuˈsanə]

La plaça de Santa Susanna es troba al costat de la plaça del Mercadal i no s'han de confondre ja que molts gironins creuen que és la mateixa plaça.

Situada al costat de la parròquia que porta el mateix nom, és una de les places més tranquil·les i acollidores de la ciutat.

L'origen etimològic del topònim prové d'un hagiòtopònim, santa Susanna, que tampoc s'ha de confondre amb el municipi de la comarca del Maresme.

Sant Daniel, vall de [ˈbaɫdəˈsaŋdɔnɛl]

Situat a l'est de Girona, la vall de Sant Daniel es troba al peu del massís de les Gavarres i és considerat un dels barris més bells de la ciutat a causa de la seva diversitat en la fauna i flora a més de les diverses fonts que s'hi troben.

La vall és travessada pel riu Galligants i l'origen etimològic del seu nom és degut al monestir romànic de Sant Daniel, el qual ha donat nom a la vall, un dels monestirs o el monestir benedictí més antic de Catalunya on s'hi troben les conegudes monges benedictines que segueixen l'orde de Sant Benet, una orde religiosa Catòlica femenina que porten una vida monàstica i dedicada a l'observació.

³² Coromines, Joan. 1995. *Onomasticon Cataloniae*. Barcelona : Curial Edicions Catalanes, 1995.

Sant Domènec, plaça [ˈplasəˈsaɲduˈmenək]

La plaça Sant Domènec és situada a la part alta de la ciutat, al costat de la catedral i actualment, de la Facultat de Lletres de la Universitat de Girona i també del convent de Sant Domènec.

L'origen etimològic del topònim hi han diferents possibilitats sobre la seva provenença, una possibilitat poc probable és que tingui el seu significat en un hagiòtopònim, un individu anomenat Domènec, l'altre, més probable, és que provingui del convent de Sant Domènec, situat al sud de la plaça, que pertanyia a una ordre religiosa que emet un vot de pobresa, és a dir, l'acte de desprendiment de les coses materials no necessàries no sols individual, sinó també de la comunitat o el convent.

Sant Fèlix [ˈsamˈfeliks]

L'església de Sant Fèlix és situada al barri vell de Girona, a la plaça de Sant Fèlix, a uns metres de la catedral de Santa Maria.

L'edifici és documentat del segle IX, tanmateix, l'actual correspon a la construcció d'estil gòtic que es va dur a terme durant el segle XIV. Fou en l'any 2011 que obtingué el títol de basílica, atorgat pel papa Benet VI i a instàncies del bisbe de Girona Francesc Pardo.

L'origen etimològic del topònim el podem intuir fàcilment, prové d'un hagiòtopònim, la seva construcció fou en honor del màrtir Sant Fèlix, qui morí l'any 303, màrtir de l'Església Catòlica a causa d'una de les últimes persecucions contra els cristians en època romana, concretament la persecució de Dioclecià. La història explica que aquest, va predicar per Girona i els seu entorn, i els romans alertats, el martiritzaren a Sant Feliu de Guíxols, on el lligaren a un cavall i l'arrossegaren per tot el poble, però miraculosament és cura les ferides; després li lligaren una roda de molí al coll i el tiraren al mar, però altre cop fou salvat per intervenció divina; tanmateix, no va aconseguir salvar-se quan li estiraren la carn i la pell amb ganxos de ferro.

Aquest monument religiós també trobem que dona nom a un carrer, la pujada de Sant Felix i a algun establiment de la zona.

Sant Gregori [ˈsəŋgrəˈɣori]

Municipi de la comarca del Gironès i situat a l'entorn de Girona, Sant Gregori és situat al costat de la muntanya de Sant Grau.

L'origen etimològic del topònim prové de l'hagiotopònim Sant Gregori, també anomenat *Gregorio Magno o Gregorio I*, qui fou un monjo romà, nomenat Papa de Roma el 590.

Sant Mateu de Montnegre [ˈsamməˈtewðəmuɲˈnɛɣrə]

Sant Mateu de Montnegre és una parròquia situada al terme municipal de Quart, a la comarca del Gironès, al vessant meridional de la serra de Montnegre, contrafort septentrional del massís de les Gavarres amb una màxima altitud de 450 metres.

L'origen etimològic del topònim prové de l'hagiotopònim Sant Mateu, un dels 12 apòstols de Jesús de Natzaret i de Montnegre, que com hem esmentat abans l'església és situada al vessant meridional de la serra de Montnegre, *el monte negrium*, a causa del bosc tan frondós que dona la impressió de ser de color negre.

Sant Miquel, castell de [əlˈkəsˈteɫdəsammiˈkɛl]

El castell de Sant Miquel, és un conjunt arquitectònic situat al cim de la muntanya de Sant Miquel, situat entre els municipis de Celrà i Girona. Aquest conjunt es envoltat per un fossat on es troba una ermita i una torre de base quadrada. El lloc és un perfecte exemple de la reutilització successiva d'aquest espai al llarg del temps a causa de les necessitats canviants.

Avui en dia, només es conserven diverses estructures, sense haver-se aclarit l'evolució de la construcció, envoltat per un fossar. També es conserven estructures de fortificacions contemporànies corresponents del segle XIX, de la Guerra del Francès.

El significat i l'origen del topònim correspon a que el castell i l'ermita foren construïts i dedicats a Sant Miquel Arcàngel, per tant, un hagiòtopònim.

Sant Narcís, barri de ['bariðə'sannə'ʃis]

El barri de Sant Narcís és un barri peculiar de Girona ja que fou construït després de la Guerra Cívica Espanyola amb edificacions unifamiliars, la majoria de dos plantes amb l'exterior arrebossat i pintat de blanc amb la coberta bàsicament de teula àrab.

L'origen etimològic del seu nom prové d'un hagiòtopònim, el sant patró de la ciutat, Sant Narcís. Explica la llegenda que en la Guerra del Francès, durant els setges que va patir la ciutat, de la tomba de Sant Narcís van sortir mosques que picaren als francesos, qui retrocediren i moriren a causa de les picadures.

Sant Pau, barri de ['bariðə'sam'paw]

Sant Pau és un barri de la Girona situat al costat del conjunt residencial dels Químics, entre l'Eixample i el Sud de la ciutat. És un dels barris amb més creixement demogràfic degut a la gran expansió i immigració que ha patit la capital gironina en les darreres dècades.

L'origen etimològic del topònim és d'origen incert, sabem que prové d'un hagiòtopònim, Sant Pau, però no hem arribat a identificar a quin Sant de l'Església Catòlica venera.

Sant Pere, plaça de [ˈplasəðəˈsamˈperə]

La plaça de Sant Pere és situada a la banda nord de la ciutat i es troba al costat de monestir de Sant Pere de Galligants, el barri de Pedret i la vall de Sant Daniel.

Aquest indret formava part de l'antic Burg de Sant Pere, una barriada que va néixer a voltant del segle X, sector que quedava clos dins el segon recinte emmurallat de la ciutat per ordre del rei Pere III. El burg, no va formar part de la administració de la ciutat fins als finals del segle XIV, ja que era propietat feudal dels abats de Sant Pere.

L'origen etimològic del topònim, el podem intuir fàcilment, prové de l'hagiotopònim Sant Pere. Tanmateix falta esbrinar si és degut a la seva proximitat amb el monestir, per el rei Pere III o els abats de Sant Pere, propietaris del burg fins a finals del segle XIV.

Sant Ponç de la Barca [ˈsamˈponzðələˈβarkə]

Sant Ponç de la Barca és una entitat de població i barri de Girona situat a la banda nord de la ciutat, a l'esquerra del riu Ter, al costat del barri de Pedret. En ell s'hi troba l'hospital Josep Trueta.

L'origen etimològic del topònim el podríem relacionar amb un hagiotopònim, el conegut Ponç de Girona, qui fou el primer bisbe de Girona. La història explica que durant una persecució de Dioclecià, Ponç i un diaca seu s'amagaren a una cova i des d'allí continuava atenent als cristians i al saber que dos cristians, Oronci i Vicenç foren martiritzats, n'ordenà recollir els seus cossos per portar-los a Itàlia on estarien més segurs. Mentre ho feien, Ponç i el seu diaca foren detinguts i posteriorment executats amb uns altres 300 cristians i moriren màrtirs.

És anomenat *de la Barca*, a causa de la barca que s'hi trobava a les ribes del riu Ter per creuar-hi d'un costat a l'altre.

Sardanes, plaça de les [ˈplasəðələsərˈðanəs]

La plaça de les Sardanes o també anomenada inicialment la plaça Balladora, situada a la vall de Sant Daniel, al peu del massís de les Gavarres, és inclòs a l'Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya.

Construïda en el segle XVII, es situa en les confluències de les rieres de Sant Miquel i de la Torre. És un espai herbat i rodejat d'arbres on s'hi accedeix pujant-hi uns esglaons i passant per un pont d'accés.

En els seus inicis, hi havia una construcció anomenada la Rarraqueta, que feia la funció d'escola i l'Ajuntament. L'any 1901, és prengué la decisió de traslladar les instal·lacions i resta com a plaça per a ballar-hi sardanes durant la Festa Major, d'aquí el per què del seu nom.

Actualment encara es conserva un cadafal per a les sardanes, de tres esglaons de pedra.

Sarrià de Ter [səriˈaðəˈtɛr]

Situat al nord de Girona, Sarrià de Ter fou annexionat l'any 1976 a la capital gironina però l'any 1979 tornà a recuperar la seva independència municipal gràcies a la constitució dels nous ajuntaments democràtics. És banyat per les aigües del riu Ter i de la riera d'en Xunclà amb una població d'entre uns 5.200 habitants rebent el gentilici de sarrianenc/a.

L'origen etimològic del topònim prové del riu Ter, ja que en els orígens del nom del poble el seu significat es trobava en "vora del Ter" ja que es troba a la riba esquerra del riu.

Stolla [s'tɔlə]

Stolla, avui en dia és considerat una peça de terra utilitzada pel conreu, que forma part del mas Mascord. Es situada al nord del camí que baixa de la Creu de les Monges cap Cal Xai, al costat de l'Església de Santa Pellaia, a la carena del massís de les Gavarres.

Antigament era anomenada Erola i l'origen etimològic del topònim prové de la seva localització, ja que el seu significat vol dir “petit planell d'alt d'un cim”.

Taiàlà [təjə'la]

Situat a l'esquerra del riu Ter, Taiàlà és una petita població pertanyent al municipi de Sant Gregori, a uns 4 quilòmetres de Girona. En ell és troba el famós restaurant conegut com el Celler de Can Roca.

El seu nom apareix documentat de l'any 922 amb el nom de *Teudilane*, el 1179 el trobem com a *Toilà*, el 1268 *Todilano*, posteriorment el *Teyolan* el 1359 i *Tayolano* el 1363 i per últim, el 1691 apareix com *Tayalano*.

L'origen etimològic del topònim podria venir de diversos antropònims, el primer seria el rei ostrogot *Totila*, però seria casi impossible ja que la -T- no es podria haver perdut entre vocals en fonètica catalana. L'altre nom que podria haver originat el topònim seria el nom gòtic *Theudilla*, un diminutiu de la comuna arrel *Theud-*, un nom documentat en diverses fonts catalanes. A partir d'aquest, segons Coromines, “*l'evolució fònica seguí un doble camí: a.- que simplificant en E, el diftong germànic, com és corrent en els germanismes, romànics... i passés a teielà.*³³” L'altre opció seria que simplificada la o, passés a *Todilan*, *To(i)elà*, *Toyalà*.

Ter, riu ['riw'tɛr]

El riu Ter neix a uns 2.400 metres d'altitud a Ulldeter al peu d'un antic circ glacial delimitat per cims propers als 3.000 metres. Té un recorregut d'uns 208 quilòmetres i acaba desembocant a la mar Mediterrània, concretament a l'Estartit.

³³ Coromines, Joan. 1995. *Onomasticon Cataloniae*. Barcelona : Curial Edicions Catalanes, 1995.

En aquest cas, l'origen etimològic del riu Ter no prové de cap mite o llegenda, hi han documents citats de l'any 833 que la gent de l'època anomenaven el riu com “Tezere” o “Tezero”, paraula extreta del bretó, la qual el seu significat és “riu”.

També apareix citat l'any 1844, precepte de Carles el Calb per al monestir d'Amer i les seves “cellulis subjectis” on apareix el riu Ter, *Columbarius, sita super fluvium Teceram*.

També en l'any 887: *Teciro* i 889: *Tezer*, en pergamins de Guifre I, citats per Alsius.

Després el 1017, butlla de Benet VIII per a Camprodon, reservant-li “*omnes piscationes aquarum del Tezer, de Spete Cases usque in Kalkers*” i el 1251 “*Mon. Camporotundo – inter dua flumina Teceris et Rivi oblicui*”.

El 1285, durant el setge de Girona, un cavaller, amb armadura pesant, ferit per l'enemic, s'aguanta penjat tota una nit, en un piler del pont romput, al mig del *Teher*, Desclot (ed. Coroleu, 311; N.CI. v, 34.22).

Aquestes mencions reflecteixen l'evolució fonètica normal des de la base etimològica *Tecere* passant per *Tezer*, a *Teoer*, a *Teher* i finalment arribant a Ter.

U d'octubre, plaça de l' [ˈplasəðəˈluðukˈtuβrə]

La plaça de l'U d'octubre del 2017 és situada entre el carrer de Santa Clara i el carrer de l'Obra. Constitueix una de les places més turístiques de tota la ciutat i es troba dins l'Inventari del Patrimoni Arquitectònic de Catalunya.

L'origen etimològic del topònim es molt recent, fou aprovat el dilluns 12 de febrer del 2017 després que fou aprovat per majoria absoluta en el ple celebrat aquell mateix dia.

Recentment s'anomenava plaça de la Constitució i també va rebre altres noms com la plaça d'en Bonó i plaça de les Bernardes.

Vi, plaça del [ˈplasəðəlˈβi]

La plaça del Vi és situada al barri vell de Girona en confluència dels antics camins de Barcelona i de Sant Feliu de Guíxols.

El seu recinte es troba tancat per la banda nord, pel *Palau del General*, nomenada per les Corts de Catalunya per a les recaptacions a favor del monarquia, relacionat amb una escultura curiosa situada a la cantonada del carrer Ciutadans que s'identifica amb un recaptador d'impostos convertit en un dimoni de pedra.

Actualment s'hi troba l'Ajuntament de Girona i davant les seves arcades, es troben els quatre caps dels Sants Màrtirs de Girona, el sant Germà, Paulí, Just i Scici encastats en l'anomenada casa Barceló.

L'origen etimològic del seu nom ja apareix esmentat des del segle XVI, ja que anteriorment era coneguda amb el nom de plaça de les Albergueries. El significat del topònim el podem intuir fàcilment, ja que prové del vi, el suc de raïms fermentat.

Vila, mas [əlˈməzˈβilə]

El mas Vila o can Barrabàs, és també un dels noms oblidats de Santa Pellaia i com hem esmentat abans, les seves terres eren unides amb les del mas Franch de sa Llobrega i el mas Poch, que foren també deshabitats i derruïts l'any 1683.

Actualment, es troba en un estat de conservació precari situat a 320 metres d'altitud en un planell format en els vessants nord-orientals del Puig dels Cristians. A l'entorn de la casa s'hi troben petits conreus i l'element predominant de l'entorn del mas és el bosc on a la part occidental podem entreveure castanyers i alzines i a la part oriental sureda.

El seu origen etimològic, és també degut a un antropònim, el mas d'en Vila, antic propietari d'aquest. També anomenat vulgarment can Barrabàs.

Vilablareix [biləβləˈrɛ]

Vilablareix és un municipi del Gironès situat al Sud-est de la capital gironina. Es divideix en dos entitats de població: Vilablareix i el Perelló, capitalitat del municipi. Actualment

disposa d'uns 2.500 habitants a causa de la seva proximitat amb Girona i la forta crescuda demogràfica de la ciutat que va provocar desplaçaments urbans a pobles pròxims de la capital.

L'origen etimològic del topònim és difícil d'esbrinar que com cita Joan Coromines en el seu llibre *Onomasticon Cataloniae*, és un cas quasi desesperat: *Crux etimologorum*³⁴.

Una possibilitat és que provingui d'*Aebischer*, ja que la menció més antiga del nom, de 888 apareix com a *Villa Ablares* i suggereix que potser *bl-* estigui aquí per *Alb-*. Seguint aquesta suposició, també podríem pensar com AlcM suggereix, que vingui de *Villa Alberici*, que com cita Joan Coromines a *Onomasticon Cataloniae*: *amb un absurd menyspreu de la fonètica*. En realitat hi ha raó per fer gaire cas de la menció *Abl-*, desmentida per la unimitat de *Bl-*.

El fet és que les dues possibilitats d'inicials no condueixen enlloc. En realitat és difícil ni segur que provingui d'un compost de *Villa*, ja que el lloc és poc important, d'una grandària tan escassa que li escauria millor el qualificatiu de *vilar*, *Villare*.

També hi hauria una altre possibilitat i és que si s'escau bé *Villare*, el final del topònim podria ser en *-Haid*, un dels nombrosos femenins germànics que en genitiu seria *-Haïds* i aquest donaria *-eis*. Doncs, partint de *Villare Bilhaïds*, *Villarbeleix* passaria a *Vilabreleix*, ja que la fase entre *-bre-* i *r* és real i també en les fonts germàniques el nom de dona *Bil(i)heid* apareix documentat en fonts ben autoritzades, formant amb la arrel *Bili-*, com una idea de placidesa i dolçura, heretés aquest "vilar".

Totes aquestes possibilitats que hem donat podrien ser completament falses, ja que l'origen etimològic de Vilablareix és d'origen obscur i ambigu.

Vila-Roja [ˈbiləˈrojə]

³⁴ Coromines, Joan. 1995. *Onomasticon Cataloniae*. Barcelona : Curial Edicions Catalanes, 1995.

Situat al peu de les Gavarres , sobre del riu Onyar, Vila-Roja és un barri i entitat de població a els afores de Girona. Constitueix un dels barris més marginals de la ciutat.

L'origen etimològic del topònim el podem intuir fàcilment, ja que prové del color del sòl i de la roca, d'un color vermellós, rojenc.

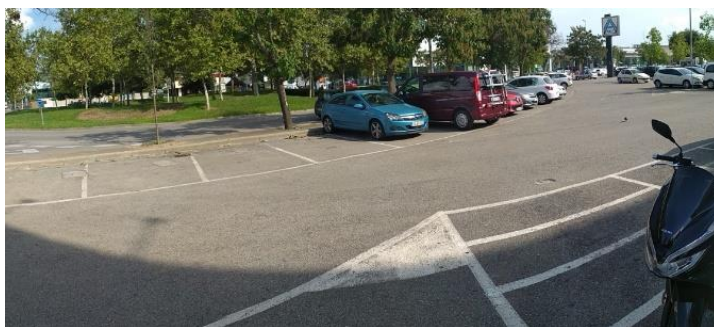
Xirgu, mas [əl'məs'ʃirɣu]

Mas Xirgu, és una entitat de població situada al pla de Girona, al costat de Can Gibert del Pla i del poble de Vilablareix.

El seu jaciment fou localitzat durant les obres de la construcció de la línia ferroviària d'alta velocitat al seu pas pel sud de la capital. La troballa, ens evidencia l'existència d'un poblat situat cronològicament a l'inici de la primera edat de ferro.

L'assentament, situat a l'aire lliure, encara conserva la resta de tres cabanes excavades al subsòl, les quals estan relacionades amb altres estructures subsidiàries. L'estudi global, ens porta a pensar que es tractava d'una població autosuficient, amb una economia agropecuària i de subsistència³⁵.

L'origen etimològic del topònim, prové de l'antropònim Xirgu, el mas d'en Xirgu.

³⁵ Ho podem trobar referenciat a (Avellaneda, 2015).

7. CONCLUSIONS

Per acabar el treball, recollirem les idees fonamentals a les quals hem pogut arribar amb la realització del recull i estudi dels aproximadament cent topònims gironins. Primerament, presentarem la certesa o no de les hipòtesis plantejades a la introducció i les hipòtesis inicials i, seguidament, anotarem altres idees no contemplades inicialment però a les quals també es poden arribar a concloure en aquest punt del treball.

Per començar, hem aconseguit analitzar l'origen etimològic o el sentit del voltant de cent topònims de la ciutat de Girona i el seu entorn. Molts, bastant fàcils d'esbrinar atès que són molt transparents ja que provenen de noms de persona, llocs... però d'altres, amb un origen més obscur i ambigu, noms més opacs, com podria ser el mateix nom de la ciutat.

La primera hipòtesi que plantejàvem deia : “molts noms de lloc gironins es relacionen amb l'antroponímia, és a dir, de noms de persona”. Creiem que aquesta afirmació es compleix ja que són diversos els topònims que provenen d'un nom de persona, especialment els noms de les places, ponts i barris de la ciutat. Tanmateix, cal dir que molts provenen d'hagiotopònims, és a dir, d'antropònims relacionats amb sants, com podrien ser, per exemple, Sant Narcís, Sant Pau, Santa Caterina, Santa Eugènia de Ter...

La segona hipòtesi redactada deia que: “ la toponímia gironina ens mostra particularitats a l'entorn de la forma”. En aquesta ocasió cal relativitzar la influència que té la forma dels noms que han donat lloc al topònim, ja que els topònims recollits a l'entorn de la forma que presenten són escassos, són només dos els noms de lloc recollits que venen donats per la seva forma: La Creueta i el Pirulí.

La següent hipòtesi presentada “ la pronúncia dels topònims no varia en relació del que es propi del català central”. I efectivament, opinem que la següent afirmació és correcta degut a que els catalanoparlants de la ciutat de Girona i el seu entorn, la pronúncia que donen dels noms de lloc recollits no varia pròpiament de la del català central. Tanmateix, caldria afegir aquí que com a particularitats del parlar gironí, malgrat que no exclusives, podríem anotar-hi la no diferenciació oral entre la *o* tancada i la *o* oberta, l'ús diferenciat d'altres zones de la *e* oberta i la *e* tancada, com passa a Josep, pronunciat tancat a Girona però obert a d'altres zones del dialecte central (com per exemple a Osona) o bé alguns

casos de iodització que no es produeixen a d'altres territoris, com passa, per exemple a Velles o Vermella, mots pronunciats, majoritàriament amb [j] en comptes de [λ].

La quarta hipòtesi plantejada “ forces topònims gironins provenen de la veu del poble, és a dir, són d'origen popular”. En aquest cas, la certesa de la hipòtesi és ben evident, ja que força noms de llocs de Girona i el seu entorn, encara que alguns no estiguin oficialment documentats amb el nom d'origen popular, són generalment més coneguts pel seu origen tradicional, com és per exemple la Plaça del Mercadal, actualment documentada com a plaça u d'octubre de 2017 o antigament com a plaça de la Constitució, també la plaça Carlemany, oficialment documentada com plaça Miquel Santaló o la plaça dels Cines, l'actual plaça Independència.

A banda de les conclusions a les quals hem pogut arribar de les hipòtesis inicials presentades, després de l'estudi realitzat, podem arribar presentar-ne d'altres que també són força significatives.

La toponímia gironina és força conservadora, arran del fet que encara es conserven bastants topònims no gaire coneguts pels gironins i com hem pogut trobar, molts d'ells no se'ls coneix amb el seu nom documentat, sinó que són d'origen popular, és a dir, originats per la veu del poble.

Arran del fet que la toponímia de casa nostre és conservadora, podem observar com encara avui dia, percebem elements lingüístics desapareguts en la parla col·loquial del català central com es la pervivència de l'article salat fossilitzat *sa* provinent del llatí *ipse* que actualment perviu en el baleàric i al subdialecte central anomenat, precisament salat. Aquest el podem trobar en forces noms de llocs de Girona i el seu entorn com és el cas de Palau-Sacosta o el mas Franch de Sa Llobrega.

En la transcripció fonètica d'alguns dels topònims que hem recollit en l'estudi, no es produeix la neutralització que s'hauria de produir quan dos o més sons en una determinada posició esdevenen iguals. La no neutralització (o dissimilació) la podem trobar en el topònim Fontajau.

És també en la transcripció fonètica dels topònims recollits, que trobem que en totes les transcripcions fonètiques dels noms escollits hi percebem la pèrdua de la o oberta [ɔ]. La pronúncia gironina respecte els noms que s'haurien de transcriure amb [ɔ], trobem que

es transcriuen totes amb o tancada [o]. Ho podem veure en la mateixa transcripció del topònim Girona.

Veiem també que un nombre significatiu de topònims de casa nostre provenen de fitotopònims, és a dir, els noms de lloc que deriven de vegetals, molt probablement degut a que el cultiu n'és implantat i creix salvatge com és el cas de l'Avellaneda o la Plaça de les Castanyes.

Podem arribar a concloure que un nombre prou significatiu de topònims que hem analitzat en el recull, provenen de masos, i és que en la toponímia catalana força noms de lloc han rebut el nom dels antics masos que ocupaven parts molt significatives del territori. A casa nostra ho podem observar en topònims com ara el bosc del Mas Abella o el riu Marroc.

També, fent referència a la conclusió anterior podem observar que força noms de lloc provenen també de masos, però molts d'aquests avui dia ja no existeixen i els seus noms s'han perpetuat o han evolucionat cap a uns altres topònims. Ho podem observar en el recull de topònims com es el cas del mas Xirgu, Can Gibert del Pla o el parc del Mas Gri.

Finalment, podríem afegir que aquest és un treball que considerem que en el futur hauria de tenir continuïtat ja que són molts més els noms de lloc que es poden recollir a Girona, a banda que caldria realitzar un estudi partint de documentació antiga, primària, d'arxiu per poder esbrinar molta més informació dels topònims i aprofundir en el seu sentit o origen.

8. Bibliografia

Avellaneda, Maribel Fuertes. 2015. L'assentament de mas Xirgu (Girona). Recursos econòmics i socials a l'inici l'edat de ferro. *L'assentament de mas Xirgu (Girona). Recursos econòmics i socials a l'inici l'edat de ferro.* [En línia] [Data: 26 / Juny / 2018.] <https://www.raco.cat/index.php/EHA/article/view/314545>.

Celrà, Taller d'Història de. Les mines - Taller d'Història de Celrà. *Les mines - Taller d'Història de Celrà.* [En línia] [Data: 10 / Juliol / 2018.] <http://www.tallerhistoriacelra.cat/ca/coneix-el-poble/les-mines/>.

Codina, Josep Martorell i. 2008. El parc de les casernes de Girona. *El Punt.* 22 / Octubre / 2008, p. 18.

Coiromines, J. mmb la col·laboració de Gulsoy, J. i Cahner, M. i l'auxili tècnic de Duarte, C. i Satué, À. 1995-2001. *Diccionari etimològic i complementari de la llengua catalana*, 9 volums.. Barcelona. Curial Edicions Catalanes. 1995-2001. Barcelona.

Coromines, J., Ferrer J., Gulsoy, J., Rasico, Ph. i Terrado, X. 1989-1997. *Onomasticon Cataloniae*, 8 volums: Barcelona. Curial Edicions Catalanes. 1989-1997

Font, Antoni Pladevall I. 1995. La Pabordia de Palau. *La Pabordia de Palau.* [Online] 28. Març 1995. <file:///C:/Users/andreu/Downloads/204273-289191-1-PB.pdf>.

Grimal, Lluís Palahí. 2013. *El suburbium de Gerunda. Evolució històrica del pla de Girona en època romana.* Girona : Institut de Recerca Històrica, 2013.

Moreu-Rey, Enric. 1982. *Els nostres noms de lloc.* Mallorca : Editorial Moll, 1982.

Mundet, Quim. 2017. "Noms oblidats a Santa Pellaia". *Les Gavarres*, n. 31, primavera-estiu 2017, p. 39. [en línia] http://editorialgavarres.cat/index.php?option=com_redshop&view=product&pid=110&Itemid=17&lang=ca

Palau-Sacosta, Associació de veïns i veïnes de. 2018. Història- Associació de veïns i veïnes de Palau-Sacosta. *Història- Associació de veïns i veïnes de Palau-Sacosta.* [En línia] 1 / Juliol / 2018. http://avpalausacosta.entitatsgi.cat/Home/_H4QS29qxa72Rschfpl7NwYQki5L_Y-1F4INZlzlz_1a3o6HFXhU4uw.

Troyano, Cristina. 2016. ""L'origen dels noms dels veïnats de Quart". *El Celré*, n.91, juny 2016, p.43. Quart. [En línia] http://www.ddgi.cat/municipis/Quart/Celre_91_web.pdf

Pallàs, Joan. 2015. El Pont de l'Aurora. *Diari de Girona.* 7 / Abril / 2015, p. 42-44.

9. WEBGRAFIA

Girona, Ajuntament de. Hortes de Santa Eugènia - Ajuntament de Girona. *Hortes de Santa Eugènia - Ajuntament de Girona*. [En línia] [Data: 10 / Juliol / 2018.]
http://www2.girona.cat/ca/sostenibilitat_hortes

Viquipèdia. 2018. Antic Hospital de Santa Caterina. *Antic Hospital de Santa Caterina*. [En línia] [Data: 7 / Juliol / 2018.]
https://ca.wikipedia.org/wiki/Antic_Hospital_de_Santa_Caterina#cite_note-gencat-6.

—. **2016.** Barri Sant Narcís. *Barri Sant Narcís*. [En línia] [Data: 4 / Setembre / 2018.]
https://ca.wikipedia.org/wiki/Barri_Sant_Narc%C3%ADs.

—. **2018.** Botxes. *Botxes*. [En línia] [Data: 25 / Juliol / 2018.]
<https://ca.wikipedia.org/wiki/Botxes>.

—. **2018.** Call de Girona. *Call de Girona*. [En línia] [Data: 5 / Juliol / 2018.]
https://ca.wikipedia.org/wiki/Call_de_Girona.

—. **2018.** Can Pau Birol. *Can Pau Birol*. [En línia] [Data: 8 / Juliol / 2018.]
https://ca.wikipedia.org/wiki/Can_Pau_Birol.

—. **2016.** Can Ribes (Girona). *Can Ribes (Girona)*. [En línia] [Data: 8 / Juliol / 2018.]
[https://ca.wikipedia.org/wiki/Can_Ribes_\(Girona\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/Can_Ribes_(Girona)).

—. **2017.** Caputxins (Girona). *Caputxins (Girona)*. [En línia] [Data: 9 / Juliol / 2018.]
[Data:[https://ca.wikipedia.org/wiki/Caputxins_\(Girona\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/Caputxins_(Girona))].

—. **2018.** Castell de Sant Miquel (Gironès). *Castell de Sant Miquel (Gironès)*. [En línia] [Data: 9 / Juliol / 2018.]
[https://ca.wikipedia.org/wiki/Castell_de_Sant_Miquel_\(Giron%C3%A8s\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/Castell_de_Sant_Miquel_(Giron%C3%A8s)).

—. **2018.** Feliu de Girona. *Feliu de Girona*. [En línia] [Data: 21 / Juliol / 2018.]
https://ca.wikipedia.org/wiki/Feliu_de_Girona.

—. **2017.** Font de la pólvora. *Font de la pólvora*. [En línia] [Data: 15 / Juliol / 2018.]
https://ca.wikipedia.org/wiki/Font_de_la_P%C3%B3lvora.

—. **2017.** Font del Bisbe. *Font del Bisbe*. [En línia] [Data: 16 / Juliol / 2018.]
https://ca.wikipedia.org/wiki/Font_del_Bisbe.

—. **2017.** Font del Ferro (Girona). *Font del Ferro (Girona)*. [En línia] [Data: 16 / Juliol / 2018.]
[https://ca.wikipedia.org/wiki/Font_del_Ferro_\(Girona\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/Font_del_Ferro_(Girona)).

—. **2017.** Germans Sàbat. *Germans Sàbat*. [En línia] [Data: 18 / Juliol / 2018.]
https://ca.wikipedia.org/wiki/Germans_S%C3%A0bat.

—. Girona. *Girona*. [En línia] [Data: 2018 / Octubre / 13.] <https://ca.wikipedia.org/wiki/Girona>.

—. **2017.** Gregori el Gran. *Gregori el Gran*. [En línia] [Data: 18 / Juliol / 2018.]
https://ca.wikipedia.org/wiki/Gregori_el_Gran.

—. **2018.** La Creueta (Quart). *La Creueta (Quart)*. [En línia] [Data: 22 / Juliol / 2018.]
[https://ca.wikipedia.org/wiki/La_Creueta_\(Quart\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/La_Creueta_(Quart)).

- **2016**. La Lleona. *La Lleona*. [En línia] [Data: 25 / Juliol / 2018.] https://ca.wikipedia.org/wiki/La_Lleona.
- **2017**. Les Àligues. *Les Àligues*. [En línia] [Data: 1 / Juliol / 2018.] https://ca.wikipedia.org/wiki/Les_%C3%80ligues.
- Mariano Álvarez de Castro. *Mariano Álvarez de Castro*. [En línia] [Data: 6 / Octubre / 2018.] https://ca.wikipedia.org/wiki/Mariano_%C3%81lvarez_de_Castro.
- **2018**. Marquès de Camps. *Marquès de Camps*. [En línia] [Data: 26 / Juliol / 2018.] https://ca.wikipedia.org/wiki/Marqu%C3%A8s_de_Camps.
- **2018**. Massís de les Gavarres. *Massís de les Gavarres*. [En línia] [Data: 27 / Juliol / 2018.] https://ca.wikipedia.org/wiki/Mass%C3%ADs_de_les_Gavarres.
- **2017**. Montilivi. *Montilivi*. [En línia] [Data: 16 / Juliol / 2018.] <https://ca.wikipedia.org/wiki/Montilivi>.
- **2017**. Montjuïc (Girona). *Montjuïc (Girona)*. [En línia] [Data: 16 / Juliol / 2018.] [https://ca.wikipedia.org/wiki/Montju%C3%AFc_\(Girona\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/Montju%C3%AFc_(Girona)).
- **2017**. Onyar. *Onyar*. [En línia] [Data: 24 / Juny / 2018.] <https://ca.wikipedia.org/wiki/Onyar>.
- **2017**. Pabordia. *Pabordia*. [En línia] [Data: 27 / Juny / 2018.] <https://ca.wikipedia.org/wiki/Pabordia>.
- **2017**. Palau-Sacosta. *Palau-Sacosta*. [En línia] [Data: 16 / Juliol / 2018.] <https://ca.wikipedia.org/wiki/Palau-sacosta>.
- **2018**. Parc de la Devesa. *Parc de la Devesa*. [En línia] [Data: 8 / Juliol / 2018.] https://ca.wikipedia.org/wiki/Parc_de_la_Devesa.
- **2017**. Parc del Migdia. *Parc del Migdia*. [En línia] [Data: 30 / Juliol / 2018.] https://ca.wikipedia.org/wiki/Parc_del_Migdia.
- **2017**. Plaça de les Sardanes (Sant Daniel). *Plaça de les Sardanes (Sant Daniel)*. [En línia] [Data: 13 / Agost / 2018.] [https://ca.wikipedia.org/wiki/Pla%C3%A7a_de_les_Sardanes_\(Sant_Daniel\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/Pla%C3%A7a_de_les_Sardanes_(Sant_Daniel)).
- **2017**. Plaça de l'Oli. *Plaça de l'Oli*. [En línia] [Data: 6 / Agost / 2018.] https://ca.wikipedia.org/wiki/Pla%C3%A7a_de_l%27Oli.
- **2016**. Plaça del Vi. *Plaça del Vi*. [En línia] [Data: 23 / Juliol / 2018.] https://ca.wikipedia.org/wiki/Pla%C3%A7a_del_Vi.
- **2018**. Ponç de Girona. *Ponç de Girona*. [En línia] [Data: 2 / Agost / 2018.] https://ca.wikipedia.org/wiki/Pon%C3%A7_de_Girona.
- **2016**. Pont del Dimoni. *Pont del Dimoni*. [En línia] [Data: 3 / Setembre / 2018.] https://ca.wikipedia.org/wiki/Pont_del_Dimoni.
- **2018**. Santuari dels Àngels. *Santuari dels Àngels*. [En línia] [Data: 14 / Juliol / 2018.] https://ca.wikipedia.org/wiki/Santuari_dels_%C3%80ngels.
- **2018**. Ter. *Ter*. [En línia] [Data: 23 / Juny / 2018.] <https://ca.wikipedia.org/wiki/Ter>.

—. **2017**. Torre de telecomunicacions de Girona. *Torre de telecomunicacions de Girona*. [En línia] [Data: 27 / Juliol / 2018.]

https://ca.wikipedia.org/wiki/Torre_de_telecomunicacions_de_Girona.

—. **2018**. Torre Gironella. *Torre Gironella*. [En línia] [Data: 2 / Setembre / 2018.]

https://ca.wikipedia.org/wiki/Torre_Gironella.

—. **2017**. Galligants. *Galligants*. [En línia] [Data: 24 / Juny / 2018.]

<https://ca.wikipedia.org/wiki/Galligants>.

—. **2017**. Güell. *Güell*. [En línia] [Data: 25 / Juny / 2018.]

[https://ca.wikipedia.org/wiki/G%C3%BCell_\(riu\)](https://ca.wikipedia.org/wiki/G%C3%BCell_(riu)).

Xunclà, Fèlix a Pedres de Girona. El pont d'en Pericot - Pedres de Girona. *El pont d'en Pericot - Pedres de Girona*. [En línia] [Data: 30 / Juliol / 2018.]

http://www.pedresdegirona.com/separata_pont_pericot.htm.

—. Els barris de Girona - El barri de les Pedreres - Pedres de Girona. *Els barris de Girona - El barri de les Pedreres - Pedres de Girona*. [En línia] [Data: 11 / Juliol / 2018.]

http://www.pedresdegirona.com/separata_pedreres.htm.

—. Els jardins de Pedret. *Els jardins de Pedret*. [En línia] [Data: 27 / Juny / 2018.]

http://www.pedresdegirona.com/separata_obelisc_pedret.htm.

—. Els ponts de Girona - El pont de la font del Bisbe - Pedres de Girona. *Els ponts de Girona - El pont de la font del Bisbe - Pedres de Girona*. [En línia] [Data: 30 / Juliol / 2018.]

http://www.pedresdegirona.com/separata_pont_bisbe.htm.

—. Els ponts de l'Alferes Huarte - Pedres de Girona. *Els ponts de l'Alferes Huarte - Pedres de Girona*. [En línia] [Data: 30 / Juliol / 2018.]

http://www.pedresdegirona.com/separata_pont_huarte.htm.

—. Història de Girona. Fortificacions i baluards del segle XVII. *Història de Girona. Fortificacions i baluards del segle XVII*. [En línia] [Data: 26 / Juny / 2018.]

http://www.pedresdegirona.com/historia_fortificacions_17.htm.

—. Jardins i Parcs de Girona. Les Ribes del Ter - Pedres de Girona. *Jardins i Parcs de Girona. Les Ribes del Ter - Pedres de Girona*. [En línia] [Data: 31 / Juliol / 2018.]

http://www.pedresdegirona.com/separata_ribes_1.htm.

—. **2018**. La Caserna dels Alemanys - Pedres de Girona. *La Caserna dels Alemanys - Pedres de Girona*. [En línia] [Data: 23 / Juliol / 2018.]

—. La Font d'en Pericot. *La Font d'en Pericot*. [En línia] [Data: 28 / Juny / 2018.]

http://www.pedresdegirona.com/separata_pericot.htm.

—. La plaça dels Apòstols. *La plaça dels Apòstols*. [En línia] [Data: 23 / Juliol / 2018.]

http://www.pedresdegirona.com/separata_apostols_1.htm.

—. Monuments i edificis de Girona - L'edifici de les àligues. *Monuments i edificis de Girona - L'edifici de les àligues*. [En línia] [Data: 10 / Juliol / 2018.]

http://www.pedresdegirona.com/separata_aligues.htm.

- . Plaça de Josep Irla i Bosch. *Plaça de Josep Irla i Bosch*. [En línia] [Data: 18 / Juliol / 2018.] http://www.pedresdegirona.com/separata_placa_irla.htm.
- . Places de Girona - La Plaça de Sant Pere - Pedres de Girona. *Places de Girona - La Plaça de Sant Pere - Pedres de Girona*. [En línia] [Data: 24 / Juliol / 2018.] http://www.pedresdegirona.com/separata_placa_pere.htm.
- . Places de Girona - La Plaça del Vi - Pedres de Girona. *Places de Girona - La Plaça del Vi - Pedres de Girona*. [En línia] [Data: 24 / Juliol / 2018.] http://www.pedresdegirona.com/separata_placa_vi_1.htm.
- . Ponts de Girona - El pont de les peixateries velles - Pedres de Girona. *Ponts de Girona - El pont de les peixateries velles - Pedres de Girona*. [En línia] [Data: 31 / Juliol / 2018.] http://www.pedresdegirona.com/separata_pont_peixateries.htm.
- . Ponts de Girona - El pont d'en Gómez - Pedres de Girona. *Ponts de Girona - El pont d'en Gómez - Pedres de Girona*. [En línia] [Data: 26 / Juliol / 2018] http://www.pedresdegirona.com/separata_pont_gomez.htm.
- . **2016**. Temps de flors 2016. Els jardins del doctor Figueres. *Temps de flors 2016. Els jardins del doctor Figueres*. [En línia] [Data: 3 / Agost / 2018.] http://www.pedresdegirona.com/temps_flors_2016_dr_figueras.htm.

10. ANNEX. Els carrers de Girona

Seguidament, analitzarem i ordenarem tots els noms dels carrers de la ciutat de Girona, segons si provenen de noms de persones, geogràfics...

Índex:

Topònims que provenen d'un fet cronològic	76
Topònims que provenen d'un antropònim	76
Topònims que provenen de noms geogràfics	79
Topònims que provenen de fitotopònims	80
Topònims que provenen de noms de localitats	81
Topònims que provenen d'un grup de persones.....	82
Topònims que provenen d'associacions o entitats.....	82
Topònims que provenen d'hagiotopònims	82
Topònims que provenen de la seva forma.....	83
Topònims que provenen d'oficis o dignitats	83
Topònims que provenen d'un mitjà de transport	83
Topònims que provenen de construccions	83
Topònims que provenen de llegendes	84
Topònims que provenen d'antics masos.....	84
Topònims que provenen d'elements relacionats amb l'aigua	84
Topònims referits a l'activitat física	0
Topònims que provenen de l'estudi.....	0
Gràfiques percentatges classificació topònims.....	1

Topònims que provenen d'un fet cronològic

Carrer de l'11 de Setembre.

Avinguda del 20 de Juny.

Carrer del 8 de Juliol de 1809.

Carrer de l'onze de Setembre.

Carrer del segle XVI.

Carrer del vuit de Juliol de 1809.

Topònims que provenen d'un antropònim

Carrer de l'Abat Escarré.

Carrer d'Adri.

Carrer d'Agustí Riera i Pau.

Carrer d'Alfred Nobel.

Carrer d'Andreu Tuyet i Santamaria.

Carrer d'Àngel Marsà i Beca.

Carrer d'Àngela Bivern i Puig.

Carrer d'Anselm Clavé i Camps.

Carrer de Llucià Ansó.

Carrer d'Antic Roca.

Carrer d'Anton Agullana.

Carrer d'Antoni Barnés i Gultresa.

Carrer d'Antoni Canet.

Carrer d'Antoni Gaudí i Cornet.

Carrer d'Antoni Varés i Martinell.

Carrer d'Antònia Adroher i Pascual.

Passatge d'Aristides Maillol.

Carrer de l'Aurora.

Carrer de l'Aurora Bertrana i Salazar.

Carrer d'Avel·lí Artís i Gener "Tísner".

Carrer de l'avi Xaxu.

Carrer de Berenguer Carnicer.

Carrer de Berenguer de Palol.

Carrer de Bernat Bacià.

Carrer de Bernat Boades.

Carrer de Bisbe Cartaïà.

Carrer de Bisbe Sivilla.

Carrer de Bonastruc de Porta.

Carrer de Bonaventura Carreras i Peralta.

Carrer del Camp Gurnau.

Carrer del Canonge Dorca.

Carrer del Canonge Morera.

Carrer del Canonge Rovira.

Carrer del Cardenal Margarit.

Carrer de Carles de Bolós.

Carrer de Carles Rahola.

Carrer de Carles Riba i Bracons.

Carrer de Carles Vivó i Siqués.

Carrer de Carme Auget i Comalada.

Carrer de Carme Gubert.

Carrer de Josep Cartaïà.

Carrer de Caterina Albert.

Carrer de Cerverí de Girona.

Carrer de Francesc Civil.

Carrer de Francesc Coll i Turbau.

Carrer de Cristòfor Colom

Carrer de Cristòfor Grober.

Carrer de Josep Dalmau i Carles.

Carrer de Damià Escuder i Lladó.

Carrer de Damià Estela i Molinet.

Carrer del doctor Francesc Coll i Turbau.

Carrer del doctor Gaspar i Casal.

Carrer d'Emili Grahit.

Carrer d'Emilia Xargay i Pagès.

Carrer d'Enric Adroher i Pascual.

Carrer d'Enric Claudi Girbal i Nadal.

Carrer d'Enric Marquès i Ribalta.

Carrer d'Enric Prat de la Riba.

Carrer de Frederico García Lorca.

Carrer de Félix Lope de Vega.

Carrer de Ferran Agulló i Vidal.

Carrer de Ferran el Catòlic.

Carrer de Ferran Soldevila.

Carrer de Manuel Ferràndiz.

Carrer de Ferran Forns i Navarro.

Carrer del General Fournàs.

Carrer de Francesc Artau.

Carrer de Francesc de Ciurana i Hernández.

Carrer de Francesc Eiximenis.

Carrer de Francesc Estival i Cisa.

Carrer de Ferrer i Gironés.

Carrer de Francesc Mateu.

Carrer de Francesc Palau i Quer.

Carrer de Francesc Rogés.

Carrer de Francesc Romaguera.

Carrer de Francesc Samsó.

Carrer de Francesa Bonnemaison i Farriols.

Carrer de Frederica Montseny i Mañé.

Carrer de Frutuós Gelabert i Badiella.

Carrer de Gabriel Roura i Güibas.

Carrer del General Fournàs.

Carrer del General O'Donell.

Carrer de George Stephenson.

Carrer George Méliès.

Carrer de Guillem Bofill.

Carrer de Guillem Colteller.

Carrer de Guillem Minali.

Carrer d'Ignasi Iglésias.

Carrer d'Isabel la Catòlica.

Carrer de Jaume Blanes.

Carrer de Jaume Faixó i Fusellas.

Gran via de Jaume I.

Carrer de Jaume Marquès i Casanovas.

Carrer de Jaume Ministral i Masià.

Carrer de Jaume Pol i Perera.

Jaume Pons i Martí.

Jaume Roca I Delpèch.

Carrer de Jeroni Real de Fontclara.

Carrer de Joan Alsina i Hurtós.

Carrer de Joan Amades i Gelats.

Carrer de Joan Badia i Casañas.

Carrer de Joan Baptista Torroella i Bastons.

Carrer de Joan Bruguera.

Carrer de Joan Coromines i Vigneaux.

Carrer de Joan Gaspar Roig.

Carrer de Joan Josep Tharrats i Vidal.

Carrer de Joan Maragall.

Carrer de Joan Maria Pou i Camps.

Carrer de Joan Massó i Valentí.

Carrer de Joan Miró.

Carrer de Joan Oliver i Sallarès.

Carrer de Joan Planas i Castañer.

Carrer de Joan Reglà.

Carrer de Joan Roca i Pinet.

Carrer de Joan Salvat-Papasseit.

Carrer de Joan Tarrús i Bru.

Carrer de Joan Torró i Cabratosa.

Carrer de Joan Viñas i Bona.

Carrer de Joaquim Botet i Sisó.

Carrer de Joaquim Maria Masramon i de Ventós.

Carrer Joaquim Pla i Cargol.

Carrer Joaquim Riera i Bertran.

Carrer Joaquim Ruyra i Oms.

Carrer Joaquim Vayreda.

Carrer de Josep Aguilera i Martí.

Carrer de Josep Ametller i Viñas.

Carrer de Josep Baró i Güell.
Carrer de Josep Bosch i Pull.
Carrer de Josep Canal i Roquet.
Carrer de Josep Carner i Puig-Oriol.
Carrer de Josep Clarà i Ayats.
Carrer de Josep Maluquer i Salvador.
Carrer de Josep Maria Corredor i Pomés.
Carrer de Josep Maria Dalamau.
Carrer de Josep Maria Gironella i Pous.
Carrer de Josep Maria Pagès i Vicens.
Carrer de Josep Maria Pons i Guri.
Carrer de Josep Maria Prat i Roca.
Carrer de Josep Maria Morató i Grau.
Carrer de Josep Pascual i Prats.
Carrer de Josep Tharrats.
Carrer de Josep Trueta i Raspall.
Carrer de Josep Viader i Moliner.
Carrer de Josep Vicenç Foix i Mas.
Carrer de Juli Garreta.
Carrer de Julià de Bolívar.
Carrer de Julià de Chia.
Carrer de Just Manuel Casero i Madrid.
Carrer de Laureà Dalmau i Pla.
Carrer de Lluís Antoni Santaló i Sors.
Carrer de Lluís Batlle i Prats.
Carrer de Lluís Borràs.
Carrer de Lluís Maria Xirinacs i Damians.
Avinguda Lluís Pericot.
Carrer de Lola Anglada i Sarriera.
Carrer de Manel Bonmatí i Romaguera.
Carrer de Manel Quer.
Carrer de Manel Viñas i Graugés.
Carrer de Manuel Carrasco i Formiguera.
Carrer de Manuel Carrasco i Ruiz.
Carrer de Manuel Cúndaro.
Carrer de Manuel de Pedrolo.

Carrer de Maria Àngels Anglada i Abadals.
Carrer de Maria Assumpció Soler i Font.
Carrer de Maria Aurèlia Capmany i Farnés.
Carrer de Maria Castanyés i Figueras.
Carrer de Maria Josepa Arnall i Juan.
Carrer de Mariano Montoro.
Carrer de Marie Curie.
Carrer del Marquès de Caldes de Montbui.
Carrer de Martí Sureda i Deulovol.
Carrer de Francesc de Paula Martí.
Carrer de Matilde Alís i Coplés.
Carrer de Mercé Rodoreda.
Carrer del mestre Dalmau i Carles.
Carrer del mestre Francesc Civil.
Carrer del mestre Vicenç Bou.
Carrer de Miguel Hernández.
Carrer de Miquel Blay.
Carrer de Miquel Oliva i Prat.
Carrer de Montserrat Llonch i Gimbernat.
Carrer de Montserrat Roig.
Carrer d'en Mora.
Carrer del Mossèn Baldiri Reixac.
Carrer del Mossèn Ferran Forns i Navarro.
Carrer del Mossèn Joan Pons.
Carrer de Narcís Blanch i Illa.
Carrer de Narcís Monturiol.
Carrer de Narcís Roca i Farreras.
Carrer de Narcís Xifra i Masmitjà.
Carrer d'Oriol Martorell i Codina.
Carrer d'Ovidi Montllor.
Carrer del Pare Coll.
Carrer de Pau Casals.
Carrer de Pau Miranda.
Carrer de Pau Vila i Dinarès.
Carrer de Pep Colomer i Martí.
Carrer de Pere Compta.

Carrer de Pere Costa i Cases.
Carrer de Pere de Palol.
Carrer de Pere Rocabertí.
Carrer de Pere III el Cerimoniós.
Carrer de Pere Mates.
Carrer de Pere Quart.
Carrer de Pere Rodeja i Ponsatí.
Carrer de Josep Bosch i Puy.
Carrer de Pierre Vilar.
Carrer de Joan Pons.
Carrer de R. Ferràndiz i M. Bellés.
Carrer de Rafael Masó i Valentí.
Avinguda de Ramon Folch.
Carrer de Ramon Llull.
Carrer de Ramon Muntaner.
Carrer de Ramon Turró.
Carrer de Ramon Emília.
Pujada del rei Martí.
Carrer de Baldiri Reixac.
Carrer de Ricard Giralt i Casadesús.
Carrer de Ricard Guinó i Boix.

Carrer de Ricard Viladesau i Caner.
Carrer de Roberto Bolaño Ávalos.
Carrer de Salvador Dabau i Caussà.
Carrer de Salvador Ferrer C. Maura.
Carrer de Santiago Coquard i Sala.
Carrer de Santiago Russiñol.
Carrer de Santiago Sobrequés i Vidal.
Carrer de Silvestre Santaló.
Carrer de Tomàs Sivilla.
Carrer de Lucià Ansó.
Carrer del taquígraf Martí.
Carrer d'Avel·lí Artís Gener Tísner.
Carrer de Tomàs Carreras i Artau.
Carrer de Tomás de Lorenzana.
Carrer de Tomàs Mieres.
Carrer de Tomàs Roig i Llop.
Carrer del Tramont.
Carrer d'Ultònia.
Carrer de Valentí Almirall i Llozer.
Carrer de Valentí Fragnoli.
Carrer de Xavier Montsalvatge.

Topònims que provenen de noms geogràfics

Carrer de les Agudes.
Carrer de l'Albera.
Carrer dels Alps.
Carrer de l'Aneto.
Carrer de Balandrau.
Carrer de les Illes Balears.
Carrer del Barranc.
Carrer del Bassegoda.
Carrer de Bastiments.
Carrer de l'illa de Cabrera.
Carrer del Cadí.
Carrer del Campcardós.
Carrer del Canigó.
Carrer del Cantàbric.

Carrer del Cap de Creus.
Carrer del Turó de Can Ponç.
Carrer del Coll d'Ares.
Carrer de Collsacabra.
Carrer de Comanegra.
Carrer de la Costa Brava.
Carrer del Costabona.
Carrer de l'illa d'Eivissa.
Carrer de l'Empordà.
Carrer de l'Everest.
Carrer de les illes Filipines.
Carrer de l'illa de Formentera.
Carrer de les illes Formigues.
Carrer de l'illa de Fuerteventura.

Carrer de la Garrotxa.
Carrer de les Gavarres.
Carrer de les Guilleries.
Carrer de l'Himalaia.
Carrer de l'Illa.
Carrer de l'Illa de Cabrera.
Carrer de les Illes Medes.
Carrer de l'illa de Gomera.
Carrer del Montbó.
Carrer del Montcalm.
Carrer del Montfalgars.
Avinguda Montilivi.
Carrer de Montjovi.
Carrer de Montjuïc.
Carrer de Montnegre.
Carrer de Montori.
Carrer del Monseny.
Carrer del Turó de Morou.
Carrer de la Muntanya.
Carrer del Pedraforca.
Carrer del Pic de la Dona.
Carrer del Pic de Peguera.
Carrer de la Pica d'Estats.
Carrer del Pirineu.
Carrer del Pla Guillem.

Carrer de la Planura.
Carrer del puig d'Adri.
Carrer del puig d'Àguiles.
Carrer del Puigmal.
Carrer del puigneulós.
Carrer del Puigpedrós.
Carrer del Roc de Frausa.
Carrer de Roca Colom.
Carrer de les Roques Altes.
Carrer de la Serra de Brestacà.
Carrer de la Serra de Finestres.
Carrer de la Serra de Vall-lloreda.
Carrer de les Serres.
Carrer del Taga.
Carrer del Teide.
Carrer de l'illa de Tenerife.
Carrer de les Terreres.
Carrer de la Tossa d'Alp.
Carrer del Tretzevents.
Carrer del Turó.
Carrer del turó de Can Ponç.
Carrer del turó de Morou.
Carrer del turó Rodó.
Carrer del Vesubi.

Topònims que provenen de fitotopònims

Carrer de l'Acàcia.
Carrer de l'Albereda.
Carrer de l'Avellaner.
Carrer del Bosquet.
Carrer del Castanyer.
Carrer de l'Hortència.
Carrer de les Hortes.
Carrer de la Mimosa.
Carrer del Noguer.
Carrer de l'olivera.
Carrer de la pineda.
Carrer del Pruner.
Carrer de la Rosa.
Carrer del Roure.
Carrer dels Vern.

Topònims que provenen de zootopònims

Carrer de la Llebre.

Carrer de les Mosques.

Topònims que provenen de noms de localitats

Carrer d'Aiguaviva.

Carrer de Lepant.

Carrer d'Alacant.

Carrer de Lleida.

Carrer d'Albacete.

Carrer de Llorà.

Carrer de l'Albí.

Carrer de la Modiguera Gran.

Carrer d'Andalusia.

Carrer d'Osca.

Carrer d'Aragó.

Carrer d'Oviedo.

Carrer d'Astúries.

Carrer de Palafrugell.

Carrer de l'Atlàntida.

Carrer de Palamós.

Carrer de Bailén.

Carrer de Palau-Sacosta.

Carrer de Banyoles.

Carrer de Palol d'Onyar.

Carrer de Barcelona.

Carrer de Pamplona.

Carrer del Bellpuig.

Carrer del Portlligat.

Carrer de Bescanó.

Carrer de Roma.

Carrer del Camp de les Lloses.

Carrer de Romanyà.

Carrer de la riera de Can Camaret.

Carrer del Roselló.

Carrer de Canet d'Adri.

Carrer de Sant Gregori.

Carrer de Cartagena.

Carrer de Santander.

Carrer de Cartellà.

Carrer de Santiago.

Carrer de Castelló de la Plana.

Carrer de Saragossa.

Carrer de la Claveria.

Carrer de Sardenya.

Carrer de Còrsega.

Carrer de Sarrià de Ter.

Carrer de la Corunya.

Carrer de Segovia.

Carrer d'Elx.

Carrer de Sicília.

Carrer d'Empúries.

Carrer de Susqueda.

Carrer Figuerola.

Carrer de Talarn.

Carrer de Fontanilles.

Carrer de Tarragona.

Carrer de Galícia.

Carrer de Terol.

Carrer de la Gerundense.

Carrer de Troia.

Carrer de Ginestar.

Carrer d'Ullastret.

Carrer de Gipúscoa.

Carrer de València.

Carrer de La Palma.

Carrer de Valladolid.

Carrer de Mallorca.

Carrer de Vitòria-Gasteiz.

Carrer de Menorca.

Carrer de Zamora.

Topònims que provenen d'un grup de persones

Carrer dels Alemanys.

Carrer dels Almogàvers.

Carrer de les Beates.

Carrer dels Germans Busquets.

Carrer dels Ciutadans.

Carrer de la Croada.

Carrer de la Cort Reial.

Carrer dels Germans Lumière.

Carrer de les heroïnes de Santa Bàrbara.

Carrer dels Germans Lumière.

Carrer dels Manaies.

Carrer dels Sarriera.

Carrer del Terç de Miquelets.

Carrer dels Tres Reis.

Topònims que provenen d'associacions o entitats

Avinguda de l'Amical Mauthausen.

Carrer del Bellaire.

Carrer de Bluefields.

Carrer de l'Esperanto.

Carrer de les Finestrelles.

Carrer d'Ibèria.

Carrer del poble Sahrauí.

Topònims que provenen d'hagiotopònims

Carrer de l'Àngel.

Carrer dels Caputxins.

Carrer del Carme.

Carrer de la Mare de Déu de Fàtima.

Carrer de la Mare de Déu de Núria.

Carrer de la Mare de Déu de Rocacorba.

Carrer de la Mare de Déu del Collell.

Carrer de la Mare de Déu del Mont.

Carrer de la Mare de Déu del Pilar.

Carrer de la Mare de Déu del Remei.

Carrer de la Mare de Déu dels Àngels.

Carrer de les Monges.

Carrer de l'Obra.

Carrer de Sant Agustí.

Carrer de Sant Aniol.

Carrer de Sant Cristòfor.

Carrer de Sant Daniel.

Carrer de Sant Feliu.

Carrer de Sant Grau.

Carrer de Sant Hipòlit.

Carrer de Sant Ignasi.

Carrer de Sant Isidre.

Carrer de Sant Joan Baptista de la Salle.

Carrer de Sant Josep.

Carrer de Sant Llorenç.

Carrer de Sant Martí.

Carrer de Sant Medir.

Carrer de Sant Miquel.

Carrer de Sant Pau.

Carrer de Sant Roc.

Carrer de Sant Salvador d'Horta.

Carrer de Sant Sebastià.

Carrer de Santa Clara.

Carrer de Santa Llúcia.

Carrer de Santa Eugènia.

Carrer de Santa Maria.

Topònims que provenen de la seva forma

Carrer de l'Arc.

Topònims que provenen d'oficis o dignitats

Carrer de l'Argenteria.

Carrer dels impressors Oliva.

Carrer dels Artillers.

Carrer de la Indústria.

Carrer de les Ballesteries.

Carrer de la joeria petita.

Carrer dels calderers.

Carrer dels Mercaders.

Carrer dels Cavallers.

Carrer de les Peixateries Velles.

Carrer del Comerç.

Carrer de la Premsa.

Carrer de les Ferreries Velles.

Carrer dels Rajolers.

Carrer dels impressors bro.

Topònims que provenen d'un mitjà de transport

Carrer de l'Auriga.

Carrer de la Barca.

Carrer dels trens petits.

Topònims que provenen de construccions

Carrer dels Abeuradors.

Carrer del Castell de Solterra.

Carrer del Baluard.

Carrer del Escorial.

Carrer de la Creu.

Carrer de l'Església de Sant Miquel.

Carrer de les Creus.

Carrer del Far.

Carrer del Castell de Bellaguarda.

Carrer de la Ferradura.

Carrer del Castell de Cartellà.

Carrer de l'Hostal Nou.

Carrer del Castell de Montgrí.

Carrer de la Maçana.

Carrer del Castell de Montsolís.

Carrer de la Marfà.

Carrer del Castell de Perelada.

Carrer dels Merlets.

Carrer del Castell de Requesens.

Carrer de la Muralla.

Carrer Nou del Teatre.

Carrer de les olles.

Carrer del Pont de la Barca.

Pujada del pont de Pedra.

Carrer del Pont Major.

Carrer del pou de la Torre.

Carrer del Pou Rodó.

Carrer del Torín.

Carrer de la torre de Sant Daniel.

Carrer de la torre de Sant Joan.

Carrer de la torre de Sant Lluís.

Carrer de la torre de Taialà.

Carrer de la torre del Cerdà.

Carrer de la torre Gironella.

Carrer de la torre Malla.

Carrer de la torre Rafaela.

Carrer de la torre Suchet.

Carrer de la torre Vedruna.

Carrer de les torres de Palau.

Topònims que provenen de llegendes

Carrer del Bou d'or.

Carrer de Sant Jordi.

Topònims que provenen d'antics masos

Carrer de Can Benet del Riu.

Carrer de Can Cases.

Carrer de Can Llobet.

Carrer de Can Massa.

Carrer de Can Pau Birol.

Carrer de Can Prunell.

Carrer de Can Segalars.

Carrer de Can Sopa.

Carrer de Can Sunyer.

Carrer de Can Sureda.

Carrer de Can Torroella.

Carrer de Can Triola.

Carrer de Can Turon.

Carrer de mas Falgàs.

Carrer del Mas Abella.

Carrer del Mas Amat.

Carrer del Mas Aragai.

Carrer del Mas Barril.

Carrer del Mas Carreras.

Carrer del Mas Catofa.

Carrer del Mas Devesa.

Carrer del Mas Figueres.

Carrer del Mas Grau.

Carrer del Mas Jardí.

Carrer del Mas Palahí.

Carrer del Mas Ramada.

Carrer del Mas Vendrell.

Carrer del Mas Verd.

Carrer del Massolet.

Topònims que provenen d'elements relacionats amb l'aigua

Carrer de la Font.

Carrer de la Font de la lluna.

Carrer de la Font de la teula.

Carrer de la Font del rei.

Carrer de Fontajau (font d'Agell).

Carrer de la riera Bascanella.

Carrer del riu Brugent.

Carrer de la riera Bugantó.

Carrer de la riera Bullidor.

Carrer del riu Cardener.

Carrer del riu Daró.

Carrer del riu Fluvià.

Carrer del riu Freser.

Carrer del riu Galligants.

Carrer de la riera Garrap.

Carrer del riu Guadiana.

Carrer del riu Güell.

Carrer de la riera de Llémèna.

Carrer del riu Llierca.

Carrer de la riera de Marroc.

Carrer del riu Muga.

Carrer de la riera de Mus.

Carrer de la neu.

Carrer de la riera d'Oix.

Carrer del riu Onyar.

Carrer de la riera d'Osor.

Carrer de la riera Palagret.

Carrer del riu Ridaura.

Carrer de la riera Bugantó.

Carrer de la riera Bullidors.

Carrer de la riera de Can Camaret.

Carrer de la riera de Palagret.

Carrer de la riera de Rimau.

Carrer del Rierol.

Carrer del riu Segre.

Carrer del riu Ser.

Carrer del riu Ter.

Carrer del riu Terri.

Carrer del riu Tordera.

Carrer de la Sèquia.

Carrer de la Sèquia Monar.

Carrer del Torrent.

Topònims referits a l'activitat física

Carrer de l'Esport.

Carrer dels Jocs Olímpics de Barcelona.

Topònims que provenen de l'estudi

Carrer de l'Estudi General de Girona.

Carrer de la Universitat de Cervera.

Carrer de la Universitat de Girona.

Carrer de la Universitat de Montpeller.

Gràfiques percentatges classificació topònims

